HALKIN SESİ 34

2 ARALIK 1975
250 kuruş

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

FAŞİSTLER VE REVİZYONİSTLER HALKIN SİYASET YAPMASINDAN KORKUYORLAR

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

HALK POSTASI

DİVRİĞİ DEMİR EXPORT İŞÇİLERİ SENDİKANIN SARI YÖNETİMİNİ ALAŞAĞI EDECEĞİZ

Biz, Koç'a ait Divriği Demir Export'ta 140 daimi, 20 muvakkat olmak üzere toplam 160 işçiyiz. Birkaç ay önce sendikalaşmak için bir takım çalışmalarımız olduğunu öğrenen patron, bize «sendikaya üye olmayın size 1975 yılı için 25 lira zam vereyim» diye bir teklifte bulundu. Biz patronun bu isteğine de karşı çıktık ve TÜRK-İŞ'e bağlı Cevher-İş'e girdik. Fakat Cevher-İş yaptığı sözleşmede bizi patrona sattı. O'nun patron işbirlikçisi olduğunu anlayamamıştık. Patrondan daha çok patroncu olduğunu girdiği ilk sözleşmede çok iyi gösterdi. Sendika gelmeden patron bize 25 lira vermeyi kabul ettiği halde, sendika daimi işçilere 20, muvakkat işçilere ise 15 lira zam aldı.

Cevher-iş'in patron uşaklığı bize şunu öğretti: Adları ne olursa olsun, işçiyi, uzlaşmacı veya sarı sendikalar savunamaz. Aksine patronun sömürüsü yanında bir de onların sömürüsü işçiye ikinci bir dert oluyor. Biz devrimci, ilerici işçileriz. Sendikanın sarı yönetimini alaşağı edip kendimiz yönetimi ele alacağız. Yaşasın haklı davamız!

DİVRİĞİ'NDEN 160 İŞÇİ

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ
- Sahibi: İLKER SÜMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md. FİKRET ULUSOYDAN
- Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11 Cağaloğlu - İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad. P.K. 1112, Sirkeci - İst.
- Baskı: ARPAZ MAT.
- Abone şartları: Yurtiçi Yıllık 125. Altı aylık 65 TL. Avrupa (Uçak) Yıllık 200. Altı aylık 100 TL.
- İlân şartları: Santimi 30 TL. Yayın ilânı: Çerçevesi 100 TL.
- İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE
- Türkiye dağıtımı: HÜRRİYET DAĞITIM

DİVRİĞİ HÖBEK KÖYÜ MADEN İŞÇİLERİ: ÇOLUK-ÇOCUĞUMUZUN NAFAKASINA GÖZ KOYANLARDAN HESAP SORACAĞIZ

Biz Divriği'nin Höbek Köyünde Kalkıroğulları tarafından işletilen demir madenlerinde yazın dört ay çalışan 40 yoksul köylüyüz. Kendi köyümüzün topraklarında çıkan bu madenin ilk açılışında 40 lira yövmiye ile çalışmaya başladık. Daha sonra 50 liraya yükselttik. Son iki ayda çalışmamızın karşılığı olan 200 bin liramız ödenmedi. Şirket bizi dolandırıp kaçtı.

Biz, çoluk-çocuğumuzun nafakasını temin edebilmek için bu dört ayda kazandığımız bir kaç kuruşa güveniyorduk. Şimdi ise faizle bir kaç kuruş bulabilme derdine düştük.

Kalkıroğulları ve onun uşakları işçilerin sigortalı olmak istediğini de yalan ve sahtekarlıkla geçiştirdiler. Gerek Kalkıroğulları, gerekse uşakları Şef Ramazan ve Ahmet Çavuş gene bizlere muhtaç olacaklardır. Bunun hesabını gelecek yıl onlara soracağız. Onların yaptıkları bize ders oldu. Fakat biz onlara daha iyi bir ders vereceğiz. Hakkımızı da ancak bu ders sayesinde alabiliriz.

HÖBEK KÖYÜNDEN 40 MADEN İŞÇİSİ

SÖKE YAĞCILAR ÇIRÇIR FABRİKASININ PATRONUNA SORUYORUZ: SENİN ALNIN HİÇ TERLEDİ Mİ?

Ben, Söke'de Çırçır Fabrikasında çalışıyorum. Bu fabrikada patron, işçileri 12 saat çalıştırıyor. Herkese yaptığı iş karşılığı değil de keyfine göre ücret veriyor. Kimisine 40 lira, kimisine 50 lira veriyor. Bir kaç adamına ise normal işçilerin üç misline yakın, ayda 3300 lira veriyor. Böylece işçilerin birliğini önlemeye çalışıyor. Pazar diye bir gün tanımıyor. Normal olarak bir işçi 15 gunde bir gün dinlenebiliyor. Öğle istirahatı yaptırmıyor. Öğle yemeğini ayakta yiyoruz. Patron, «ayakta durmayın» diye bağırıyor. «Çalışıyoruz», dediğimiz zaman da «gelin alnınıza bakayım, terlemiş misiniz?» diyor.

Patronun işten atmakla iki de bir bizleri tehdit ettiği yetmiyormuş gibi, buna bir de ustaların tehdit ve baskıları ekleniyor. Geçen gün bir arkadaşımız patron ve ustaların baskılarına karşı çıktığı için işten atıldı. Şimdi sıra hangimizde, bilmiyoruz. Fakat şurası kesin ki, biz birleşmedikçe teker teker açlığa mahkum edileceğiz.

BİR İŞÇİ

TEPEHAN KÖYÜ PRESE İŞÇİLERİ: BİRLEŞMELİYİZ

Tepehan Köyü ZEYTİNYAĞI PRESE FABRİKASI'nda altı kişilik iki grup halinde vardiyalı olarak altışar saat çalışıyoruz. Günde, toplam 12 saat iş yapıyoruz. Yemek ve dinlenme molası yoktur. İş güvenliğimiz yok, hiç bir sosyal haktan faydalanamıyoruz. İşimiz çok zor ve kirli bir iştir. Bütün bu zorluklara rağmen 12 saat iş karşılığı patron bize 50 lira ücret veriyor. İstediği zaman da işten çıkarıyor. Patron komşu köylerdeki patronlarla anlaşarak ücretlerin düşük kalmasını sağlıyor ve üzerimizdeki zulmü sürdürüyor. Onlar birleşerek bizi sömürüyorlar. Fakat bizim bir sendikamız bile yok. Bizler de ancak birleşerek, mücadele ederek patronların baskısından kurtulabiliriz.

Sesimizi, Halkın Sesi bütün halkımıza duyursun. Bütün devrimcileri haklı davamızda yardımımıza çağırıyoruz.

TEPEHAN KÖYÜ PRESE İŞÇİLERİ

ZONGULDAK DELTA İNŞAATI İŞÇİLERİ: EN AĞIR İŞLERDE EN DÜŞÜK ÜCRETLE ÇALIŞIYORUZ

Bizler, Zonguldak Delta inşaatında 60 liraya çalışan 35 işçiyiz. Bu parayla insafsızca, en ağır işlerde çalıştırılıyoruz. Günde dört-beş saat mesai yapıyoruz. Karşılığında patron beş kuruş bile vermiyor. Çoğu zaman 14 saat çalışıyoruz. Şimdiye kadar hep boyun eğdik, hakkımızı almak için mücadele etmedik. Hemen hemen hepimiz de okur-yazar olmayan insanlarız. Patronun insafa gelip bir gün derdimize derman olacağını düşündük. Bakıyoruz ki, patrona kalırsa bu bir kaç kuruşu da vermiyecek. Bu verdiği para da bir müddet çalışabilelim, ölmiyelim diyedir.

Hakkımızı almak için mücadele edeceğiz. Döktüğümüz terin karşılığını mutlaka alacağız. Böyle yaşamakla yaşamamak arasında bir fark yok. Böyle yaşamaya boyun eğmiyeceğiz.

**35 İŞÇİ ADINA
YAŞAR AYRANCIOĞLU
ZONGULDAK**

Bizler Kozaklı Kaza Ceza evinde yatan mahkümler hep birlikte ceza evine bir kitaplık kurmaya karar verdik, emekçi yurtseverlerin bizleri desteklemelerini, kitap göndermelerini talep ediyoruz.

**Kozaklı Kaza Ceza Evi Arkadaşları Adına
Cüneyt Bora**

HALKIN SESİ SATIŞINI ÖNLEMEK İSTEYENLERE HALK CEVAP VERDİ

Kadıköy - Karaköy arası işleyen bir vapurda Halkın Sesi'ni satıyorduk. Gazete satan arkadaşlardan biri, dergiyi satarken derginin içinde yazan «Halkımız 12 Martın faşist generallerinden mutlaka hesap soracaktır» başlığını bağırdı. Bu sözleri duyan bir emekli general, kaptanı çağırdı ve bizleri vapurdan dışarı çıkartmasını istedi. «Bu komünistler nasıl olur da generallere dil uzatırlar?! Yarın bunlar başa gelirlerse malımızı mülkümüzü elimizden alıp halk dediklerine verirler!» diye bağırıyordu. Emekli generale şu cevabı verdik:

«Onlar, binlerce insanı sırf halkını ve yurdunu sevdi, kurtuluşları için çalıştı diye zindanlara doldurdular. Onlar, üç devrimci kardeşimizi bu yüzden astılar. Onlar, halkımızı açlık ve baskı altında inlettiler. Yurtseverleri sağda solda kurşunladılar. Elbette onlar faşisttirler, halkın onlardan yaptıkları zulmün hesabını sorması kadar tabii bir şey olamaz!»

Kaptan da yolcuların rahatsız olduklarını ve vapur daha hareket etmeden dışarı çıkmamızı istedi. Alt kata inmeye karar verdik ve dergimizi satmaya devam ettik. Bunun üzerine kaptan ikinci defa geldi, elimizdeki dergileri yırtmaya çalıştı. Halka döndük ve «Arkadaşlar,Halkın Sesi, halkın dertlerini, onun taleplerini dile getiren, ona mücadele yolunu gösteren bir dergidir. Onun için rahatsız oluyor ve dışarı çıkmamızı istiyor lar. Eğer siz rahatsız oluyorsanız çıkalım. Yoksa onlar istedikleri için çıkmayacağız.» dedik. Yolcular kaptana, «Sen dışarı çık! Biz rahatsız olmuyoruz.» diyerek ayağa kalktılar ve kaptanı çıkmak zorunda bıraktılar. Hemen herkes dergi aldı.

Vapur iskeleye yaklaştığında en önde indik ve dergi satışına devam ettik. Kaptan ve general vapurdan indiklerinde oldukça öfkeliydiler. Dayanamayıp bize saldırdılar. Fakat yine halkın tepkisiyle karşılaştılar. «Polis, polis» diye bağırarak kaçtılar. Halktan biri arkalarından şöyle sesleniyordu. «Onlar halkın düşmanı, milyonlarca insanın kanını iliklerine kadar emenlerin sadık hizmetkarlarıdır. Böylelerini tanıyalım ve hesap soralım.» Halk, «kahrolsun faşistler» diye bağırdı.

Vapurda olanlara bu manzara da eklenince insanın gözleri yaşarıyordu. Bu olay, halkın gücünün ne olduğunu bize bir kere daha gösterdi ve ona hizmet azmimizi artırdı.

VELİ GÜLERYÜZ

ULUKIŞLA D.D.Y. DEPOSUNDA İŞÇİLER ÖLÜM TEHLİKESİ ALTINDA ÇALIŞIYOR

Çalıştığımız depoda eski ve kürekle doldurulan vinç kullanılıyor. Vinçin ışık tertibatı bozuk. Çok eski model olduğu için ortalığı buhara boğuyor. Böyle olunca da göz gözü göremez oluyor. Kepçenin altında çalışıyoruz. Kepçenin her an bütün ağırlığıyla başımıza düşmesi mümkündür. Daha önceki kazalarda arkadaşlarımız aynı kepçenin altında kalarak can verdi. Bir arkadaşımızın da omuzu kırıldı. Şimdi, aynı tehlikenin korkusuyla bizim yüreğimiz çarpıyor.

Depo şefine durumu bir dilekçeyle bildirdik. Aynı dilekçeyi bağlı bulunduğumuz sendikaya da gönderdik. Şimdilik ses çıkmadı. Depo şefi ise bizi başından savdı.

Bizler de bütün bunları Halkın Sesi'ne yazıyoruz. Halkımızın çektiğimiz sıkıntıdan haberi olsun istiyoruz. İşverenin, patron sendikasının zulmü ne zaman bitecek? İnsanca yaşamak istiyoruz, yaşatmıyorlar. İzinlerimizi hâlâ alamadık. Amirlere ve sendikaya yazıyoruz, cevap vermiyorlar. Bizi askeri kurallarla yönetmeye çalışıyorlar. Bu zulme son vermek için birleşiyoruz, bölüyorlar. Bütün bunlar sırtımızda taşıdığımız ve kurtulmak istediğimiz birer ağır yüktür. Bunların ağırlığı altında yavaş ta olsa hakim sınıflara karşı nasıl mücadele edeceğimizi öğreniyoruz. Zulmü, geriliği ve pahalılığı yok etmeye and içtik.

BİR İŞÇİ

KÖYLÜLER DE ÖRGÜTLENMELİDİR

Köyümüz 100 haneden fazla, büyük bir köydür. Köyde yaşıyan ailelerden 30'dan fazlasının hiç toprağı yok. Bu köylüler hem yarıcılık yaparlar, hem de şehirlere giderler, inşaatlarda çalışırlar. Geri kalan köylülerin de büyük bir çoğunluğunun toprağı kendilerine yetmiyor. Bu durumdaki köylüler de şehirlere, çalışmaya giderler. Köyümüzün suyu yok, elektriği yok, yolu yok, sağlık ocağı yok. Alabileceğimiz gübre yok, ucuz kredi yok, kısaca insan gibi yaşayabilmemiz için hiç bir imkan yok... Her seçimde gelip bir sürü vaatte bulunan mebusların söyledikleri birer yalan olarak kalıyor. Her gelen hükümet derdimizi biraz daha artırıyor. Bunca yıl toprak reformu dediler, onun da nasıl bir şey olduğunu şimdi artık Urfa'nın köylülerinden daha iyi öğrenebiliyoruz. Urfa köylüsüne bir karış toprak verene kadar on mislini burunlarından getirdiler.

İşçilerin, köylülerin, gençlerin mücadelesine azgınca saldırılıyor. Hayat pahalılığı hergün biraz daha çok açlık getiriyor. Ama bütün bunlara rağmen halkın mücadelesi biraz daha çok yükseliyor. Biz Burmageçit Köylüleri de bu mücadelede, devrimci saflarda yerimizi alacağız. Hep birlikte kurtulacağız. Natosunu, Amerikasını kovacağız. Faşistleri efendisiz bırakacağız. Rus sosyal emperyalistlerinin maksatlarını kursaklarında bırakacağız ve revizyonistleri de patronsuz bırakacağız.

TUNCELİ BURMAGEÇİT KÖYLÜLERİ

HALKIN SESİ'Nİ GÜÇLENDİRELİM.

Önceleri devrimci yayın organına yazı yazmayı küçümsüyordum. Nasıl olsa çevremdeki olayları da yazarlar diye düşünüyordum, görevimi unutuyordum. Devrimci yayın organı ve dayanağını kavrayamamıştım. Emekçilerin gönderdiği yazıların yayın organını güçlendirdiğini görünce devrimci görevlerimden biri olan yayın organını güçlendirmenin önemini daha iyi kavradım.

İşçi, köylü, genç, aydın, tüm devrimci arkadaşlar! Halkın Sesi'ni göndereceğimiz yazı ve toplayacağımız bağışlarla güçlendirelim. Etrafımızda olup bitenleri dergimiz vasıtasıyla yurdun dört bir yanına duyuralım. Onu yayalım. Unutmayalım ki, göndereceğimiz yazılar derginin halkla bağlarını güçlendirecek, daha doğru tahlillerin yapılmasına, daha iyi sonuçlara varılmasına büyük katkıları olacaktır.

OKUYUCU VE YAZARLARIN SORUMLULUKLARI ORTAKTIR.

İŞÇİ K. ŞEYHOĞLU.
İSKENDERUN

FAŞİSTLER VE REVİZYONİSTLER HALKIN SİYASET YAPMASINDAN KORKUYORLAR

MC hükümeti faşist saldırılarını arttırınca, eski teraneler yeniden yükselmeye başladı: «Aman oyuna gelmiyelim», «uslu duralım yoksa kanlı bir dikta geliyor», «kimse kendini savunmasın ve hiç bir şey yapmasın, yoksa faşizmin planına alet olur».

Aslında halka dost gibi görünmeye çalışan bütün bu nasihatların arkasında, halkın siyaset sahnesine çıkmaya başlamasından duyulan derin bir korku yatıyor. Halkın sırtına basarak iktidara gelmeyi planlayan çeşitli türden revizyonist, reformcu veya darbeci çevreler bir ağızdan bağırarak hak ve hürriyetlerin kullanılmasını önlemeye çalışıyorlar.

Emekçiler, devrimciler niçin örgüt kurmayacak, niçin yürüyüş yapmayacak, niçin bildiri dağıtmayacak, niçin afiş asmayacak, niçin toplantı yapmayacak, niçin okuluna gitmeyecek, niçin tiyatro gezisi düzenlemiyecek ve «tuluat» yapmıyacak, niçin kitap ve dergi yayınlamıyacak, niçin dergisini satmıyacak, niçin grev yapmayacak, niçin haksızlığa direnmiyecek, niçin hak aramıyacak, niçin bağımsızlık istemiyecek, niçin hayatını korumayacak?

Bütün bu sorulara aynı cevap veriliyor. Çünkü bütün bu eylemler bozkurtların ve MC hükümetinin saldırısına yol açıyormuş, sınıf mücadelesi şiddetleniyor ve faşistlerin sinsi oyunlarına geliniyormuş.

Aslında ortada bir kaç tane oyun var! Faşistlerin oynadığı oyunu herkes görüyor. Bir de emekçi halkı oyuna getirmek isteyenler var. Bunlar, elinde yüksek diploması veya göğsünde parlak nişanı olmayan elleri nasırlı milyonların siyaset alanına çıkıp bir güç haline gelmesine muhalefet ediyorlar.

Herkes görmektedir ki, Türkiye yeni bir döneme giriyor. Bugüne kadarkinden farklı olarak bu yeni dönemin baş kahramanı geniş halk kitleleridir, sıradan milyonlarca halktır. Siyaset canbazlarının oyunu bozulmaktadır. Bugüne kadar «sosyalizm» veya «ilericilik» adına burjuva politikası yapanların oyunu da bozulmaktadır. Çünkü artık devrimci siyasetin gerçek sahipleri, aydınlık bir geleceğin habercisi olarak sesini yükseltiyor, örgüt kuruyor, yürüyor, *özetle siyaset yapıyor.*

Artık siyaset, bir avuç burjuva politikacısının ve «sosyalizm» tüccarının işi olmaktan çıkıyor. Faşistlerin korkusu da budur, revizyonistlerin ve reformcuların korkusu da. Onlar her şeyin burjuva politikası çerçevesi içinde çözülemiyeceği günlerin geldiğini görerek telaşa düşüyorlar. Kimisi halkın üzerine doğrudan saldırıyor. Kimisi de halk yığınlarının elini kolunu bağlamaya çalışıyor. Çünkü görüyor ki, sırtına basacağı yığınlar uyanmaktadır ve memleketin gerçek efendisi olmak için mücadele etmektedir.

Bugüne kadar hangi hak, hangi hürriyet uğrunda mücadele etmeden, ter dökmeden, kurbanlar vermeden kazanıldı? İnsanlık tarihinde bunun tek bir örneği yoktur. Bugün halk faşistlerin saldırısına hedef oluyor diye hak ve hürriyetleri kullanmaktan niçin vazgeçsin? Tam tersine yapılacak iş, bu hak ve hürriyetleri daha kararlı olarak kullanmak, saldırıları daha örgütlü olarak, geniş kitlelere dayanarak ve cesaretle göğüslemektir. Hiç bir hak ve hürriyet, hakim sınıflar tarafından bir lütuf olarak bağışlanmaz. Eğer yığınlar uğruna mücadele eder, kullanır ve savunursa, hürriyetler kâğıt üzerinde kalmaktan kurtulur ve hayat kazanırlar. Bu mücadele, yalnız faşistlere karşı değil, halkın siyaset alanına çıkmasını önlemek için türlü dolaplar çeviren revizyonistlere karşı da verilmelidir.

Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, yürüyüş yapmak isteyen fasulye üreticileri tutuklanıyor, ağa ve jandarma zulmü altındaki Beylikköprü köylüleri içeri atılıyor, bildiri dağıtmak, afiş asmak için bir kaç gün göz altında yatmayı, hatta bazen yaralanmayı göze almak gerekiyor. Öyle bir ülke ki, Adalet Bakanı «güncel siyasal olayları konu edinerek tuluat yapan tiyatrolara» hücum emri veriyor, Valiler keyfi olarak yürüyüşleri engelliyor, polis istediği örgütü basıp, istediği kadar adam topluyor. Komandolar halkın en doğal haklarını kullanmasına dahi saldırıyor. Ve bu ülkede bazıları çıkıp, «sosyalizm» veya «ilericilik» maskesi altında, fasulye üreticisinin, jandarma zulmünü protesto eden köylünün, bağımsızlık isteyen devrimcinin, sendika hürriyeti için mücadele eden işçinin, «tuluat» yapan tiyatrocunun, afiş asan, bildiri dağıtan emekçilerin ellerini kollarını bağlamaya çabalıyorlar. Dehşet tabloları çizerek halkı korkutmaya çalışıyorlar.

Oysa mesele, halkın ellerini bağlamak değil, halka faşist terör uygulayanları bağlamaktır. Daha doğrusu her sınıfın meselesi farklıdır. Hakim sınıfları temsil eden faşistler ve revizyonistler, halkın uslu durmasını sağlamaya çalışacaklar. Bütün emekçiler ve yurtseverler ise, her gün daha geniş yığınlar halinde siyaset sahnesine çıkarak, çetin ve uzun mücadelelerle kazanılacak aydınlık bir gelecek için mücadele edecekler.

Hiç bir ilerleme sarsıntısız ve buhransız olmaz. Yarınları yaratacak olan yığınlar hareket ettikçe, yer sarsılacaktır. Bunu Türkiye halkı adına, yurdumuzun bağımsızlığı adına, emekçi halkın demokratik Türkiye'si adına sevinçle karşılamak gerekir. Tabii sevinçle karşılamak yetmez. Geniş yığınlara dayanan, kitlelerin derinliklerine yönelen, kitle eyleminin büyük dünyası ve fırtınası içinde hedefine ilerleyen doğru devrimci siyasetler uygulamak tayin edicidir.

Ne Amerika Ne Rusya Mitingi Taksim'de yapıldı

İki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı birlik ve mücadele

«Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye» mitingi 23 Kasım Pazar günü Taksim'de yapıldı. Daha evvel Kocaeli sınırında polis ve jandarmalar tarafından durdurulmuş olan yürüyüşün, 21 Kasım Pazartesi günü Kocaeli — İstanbul sınırından tekrar başlatılması kararlaştırılmış ve bunun için gerekli izin alınmıştı. İstanbul valiliği daha evvel izin vermesine rağmen, Cuma günü yürüyüş iznini kaldırdıklarını ve ancak Pazar günü Kadıköy-Taksim arasında yürünebileceğini bildirdi. İstanbul valiliği bunun için hiç bir gerekçe göstermeyerek, kanunsuzluğunu bir kere daha ortaya koydu.

23 Kasım Pazar günü sabahı Kadıköy iskelesinde toplanan 1000 kadar devrimci ve yurtsever Taksim'e kadar yürüdüler. Yol boyunca marşlar söylendi ve sloganlar atıldı. Halkı mitinge çağıran bildiriler dağıtıldı ve Halkın Sesi satıldı. Yürüyüş Paşakapısı'na geldiğinde Devlet Güvenlik Mahkemesi protesto edildi, «Faşist Güvenlik», «Zindanlar Boşalsın» sloganları atıldı. Karşılaşılan engellere rağmen mitinge 3000'e yakın devrimci ve yurtsever katıldı. 18 derneğin tertiplediği mitingde Türkiye'nin çeşitli yerlerinden, Elazığ, Ankara, Mersin, İzmir, Samandağ'dan gelen devrimciler Anadolu'daki halk birliklerinin pankartlarını taşıyorlardı. Konuşmalar başlamadan önce «İki Süper Devlet Yıkılacak Elbet», «Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye», «Ne NATO Ne Varşova Bloksuz Türkiye», «İş Toprak Hürriyet Faşizme nihayet», «Doğuda Milli Zulme Son», «İşgale Nihayet Kıbrıs'a Hürriyet», «Kahrolsun Faşistler Sosyal-faşistler» sloganları devamlı olarak bağırıldı.

İlk olarak Alibeyköy Halk Birliğinden işçi Kemal Kaçmaz konuştu ve şöyle dedi:

«Biz Türkiye işçileri ve köylüleri Amerikan ve Rus emperyalizmine karşı bugün yine bir bağımsızlık mücadelesi veriyoruz. Eğer bu mücadelede işçi sınıfı bütün halka önderlik edemezse halkımız bağımsızlık ve demokrasiye kavuşamaz. Ülkemizin bağımsızlığını ve demokrasiyi gerçekleştirecek ve koruyacak olan temel güç işçiler ve köylülerdir. Bu mücadelede işçi sınıfı bütün halkın öncüsüdür.

«Revizyonistler işçilere 'İşçiyiz güçlüyüz devrimde öncüyüz' sloganını attırmaktan pek hoşlanıyorlar ama onlar işçi sınıfının öncülüğüne en büyük düşmanlığı yapıyorlar. Eğer işçiler kendi grevine gelen halkla birleşmezse, kendi yürüyüşüne gelen gençleri geri çevirirse nasıl bütün halkı arkasında birleştirip, önderlik edecektir? İşçi sınıfı revizyonistlerin bu sahtekarlıklarına karşı çıkmalıdır. Türkiye'nin yiğit işçileri bağımsızlık mücadelesinin en ön safına!»

Daha sonra konuşan Gün Zileli şunları belirtti:

«Önümüzde önemli görevler durmaktadır. Öncelikle revizyonistlerin sahte sosyalizm maskesini indirmeli ve devrimcilerin doğru ilkelerde birliğini sağlamalıyız. İkincisi, emperyalizme, feodalizme, faşizme ve revizyonizme karşı kitle mücadelesini daha da yükseltmeli, böylece halkın güçlerini örgütlemeyi esas alınalıyız. Öte yandan, işçilerin sendika hürriyeti ve iş güvenliği için yürüttükleri mücadelenin en önünde, köylülerin toprak ve hürriyet mücadelelerinin en önünde, gençliğin faşist saldırılara karşı mücadelesinin en önünde, Kürt milliyeti üzerindeki milli zulme karşı mücadelenin en önünde, bütün milletin iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı yürüttüğü milli bağımsızlık mücadelesinin en önünde yer alarak, bütün halkın ve yurtseverlerin işçi-köylü ittifakı temelinde yurtsever birleşik cephesini kurmak için çalışmalıyız.»

Haliç Halk Birliği adına söz alan konuşmacı, Modern revizyonistler, dünya savaşı tehlikesi hızla artarken sosyal-emperyalistlerin savaş emellerini gizlemek icin yaydıkları «barış», «yumuşama» yalanlarını destekleyerek ve Sovyetler Birliğini barışın baş destekçisi ve savunucusu ilan edip halkımızın bir dünya savaşı karşısındaki uyanıklığını köreltmeye, savaşa karşı hazırlıksız bırakmaya çalışıyorlar. Savaş çıktığında ise, ülkemizi sosyal-emperyalistlere peşkeş çekmek için yapmayacakları şey yoktur» dedi.

Devrimci Gençlik Derneği adına söz alan konuşmacı ise, «Bugün kurtuluşumuz için, ABD emperyalizmine ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele etmeliyiz Yurtseverliğin temel görevi budur. Yoksa, sırtını Sovyet sosyal-emperyalizmine dayanarak «devrimciyim» diye geçinenler devrimci değillerdir. Halktan yana değillerdir. Onlar ABD emperyalizminin yerine ülkemizi Sovyet sosyal-emperyalizminin yarı-sömürgesi haline getirmek istiyorlar» dedi.

Daha sonra konuşan ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Halk düşmanı yüzünü örneklerle teşhir eden Osman Arkış şunları belirtti:

«Sovyet sosyal-emperyalistleri şimdi de Türkiyemize el attılar. Çünkü, bugün başta Sovyet sosyal-emperyalizmi olmak üzere, iki büyük emperyalist devletin paylaşım talepleri esas olarak Avrupa ülkeleri üzerinde düğümlenmektedir. Kuzey Denizi'nde, Akdeniz'de, Doğu Avrupa ülkelerinde görülen gözü dönmüşçesine silahlanma bunun açık göstergesidir. Ve sosyal-emperyalistler Türkiye'de boğazların kontrolünü ellerine geçirmeksizin Akdeniz'de kendilerini yeterince güçlü hissedemeyeceklerini biliyorlar. Bu nedenle, ilerki bir dönemde gerçekleştirecekleri bir saldırıyı kolaylaştırmak, engellerle karşılaşmamak için siyasi ve ekonomik olarak ülke içine hızla sızmaya çalışıyorlar.»

Direnişte bulunan Şahsuvar işçileri de toplu olarak mitinge katılmışlardı. Şahsuvar işçileri adına konuşan bir kadın işçi, patronun kendilerini kanunsuz olarak işten attığını ve bu yüzden direnişe geçtiklerini belirtti ve mücadelelerinde halkımızın desteğine güvendiklerini söyledi. İşçi sınıfının iş güvenliği ve sendika seçme özgürlüğü taleplerini dile getiren Şahsuvar işçisi, «Ülkemizin bağımsızlığa ve demokrasiye kavuşması için halkımızın verdiği mücadelenin en ön saflarında dövüşeceğimize söz veriyoruz.
Hiç bir emperyalistin ülkemize girmesine, sızmasına müsaade etmeyeceğiz» dedi.

Türkiye'nin çeşitli yerlerinde örgütlenmiş ve memur kitlesinin ekonomik ve demokratik hakları için mücadele eden MEM-DER'in Genel Başkanı Ahmet Kaya, konuşmasına «Sendika Hakkımız Söke Söke Alırız» sloganıyla başladı ve bütün kitle bu slogana katıldı. Memur kitlesinin grevli sendika hakkını, MEYAK kesintilerinin iade edilmesini, memur kıyımına son verilmesini isteyen Ahmet Kaya konuşmasına şöyle devam etti:

«Ülkemizi yutmak, halkımızı köleleştirmek isteyen, bütün dünya ülkelerinin ve ülkemizin baş düşmanı ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı verilen bağımsızlık mücadelesinde emekçi halkımızın saflarında memurlar olarak yerimizi alıyoruz. Hakim sınıflar memurların siyaset yapmalarını yasaklarken revizyonistler de memur kitlesini ekonomik mücadele içine hapsetmeye çalışıyor.»

Toprak-İş Sendikası başkanı Şamil İlter şunları belirtmiştir:

«Sosyal-emperyalizmin is-

CHP Erzincan Senatörü Niyazi Ünsal'ın Bağımsızlık Mitingine yolladığı mesaj

NE AMERİKA NE RUSYA
BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE YÜRÜYÜŞÜ
TERTİP KOMİTESİ BAŞKANLIĞINA

Gittikçe ağırlaşan yaşam koşulları içinde yürüttüğünüz devrimci kavgaya yürekten katılıyorum. Başarılar dilerim. Devrimci kavganın güçlenmesini, Faşizmin boğulmasını dilerim.

Saygılar, Tüm Devrimcilere, Devrimci siz gençlere

NİYAZİ UNSAL
CHP Erzincan Senatörü

YURTSEVERLER SESLERİNİ YÜKSELTİYOR

GÖRÜŞ
Hasan Yılmaer

Anayasanın geçmediği "Hassas„ yerler

Anayasanın 28. maddesi der ki:

" Herkes, önceden izin almaksızın, silahsız ve saldırısız toplanma ve gösteri yürüyüşü yapma hakkına sahiptir.

Bu hak ancak kamu düzenini korumak için kanunla sınırlandırılır."

Hangi yasa ile: " Toplantı ve Gösteri Yürüyüşü Hürriyeti Hakkında kanun"la:

171 sayılı bu yasa da valilik ve kaymakamlıklara toplantı ve yürüyüşleri düzenleme yetkisi vermiştir. Toplantı ve yürüyüş yapacaklar bir dilekçe ile durumu bildirirler. Bundan amaç kent içindeki düzeni bozmamaktır. Kentler arasında yürüyüş bakımından böyle bir yetki de bizim anlayışımıza göre yoktur.

Böyledir de 18 kuruluşça düzenlenmiş bulunan Yalova'da başlayan "Bloksuz Türkiye" yürüyüşü neden İzmit il sınırında Vali Turgut Eğilmez tarafından durdurulmuştur.

Resmî açıklamalar pek tutarsızdır."Tertip komitesinin verdiği adresler sahte" denmiş tutmamıştır. Savcılık, bu iddiayı geçersiz bulmuş ki suçlu olarak gösterilenleri serbest bırakmıştır. Trafik tıkanıklığı iddiası hiç mi ama hiç geçerli değildir. Yalova-İzmit arası karayolu Türkiye'nin en geniş en rahat yollarından biridir. Ve de bir başka kuruluşun İzmir-Ankara arasındaki yürüyüşü sürüp gitmektedir.

Böyle olunca gençlere el altından duyurulan "Burada Amerikan üsleri bulunduğundan hassas bölgedir" gerekçesi tek neden olmaktadır.

Demek ki Türk Anayasası Türkiye'nin belirli bölgelerinde geçerliliğini yitirmektedir. Bu bölgeler de " Hassas " diye nitelendirilen "Amerikan üslerinin" bulunduğu yerlerdir.

Bir etkili ve yetkili kişi ne demiştir gençlere: "Burayı bırakın. Sizi Karamürsel'den geçirtmeyiz ama isterseniz gidin Ankara'dan Sivas'a yürüyün."

Demek ki Ankara ile Sivas arasında " Hassas Amerikan üs bölgesi " yoktur.

Bir yanda İzmir'den Ankara'ya yürüyen 200 kadar " Ülkücü genç"in yürüyüşüne hiç ses çıkartmayacak, sonra Yalova'dan İzmit'e gitmek isteyenlerin yollarını silahlı kişilerle keserek yürütmeyecek, sonra da herkesten yasalara saygılı olmasını bekleyeceksin. İşte bu olmaz. Olmaz çünkü nedeni yine Anayasanın içindedir.

Anayasanın 12. maddesi: " Herkes dil, ırk, cinsiyet, SİYASİ DÜŞÜNCE, felsefî inanç, din ve mezhep ayırımı gözetilmeksizin, kanun önünde eşittir" der ve de ekler "Hiç bir kişi, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınamaz."

Anayasa böyle der de niçin bir kısım gençler ellerini kollarını sallıyarak yürürken, bir başka grup genç gözlere ters gelir, onların üzerine silah çevrilir, dernekleri basılır, mitingleri önlenir?

Anayasaya uymakta herkes için zorunluluk vardır ama yöneticilerin, güvenlik güçlerinin çok daha fazladır yükümlülükleri.

Tüm bunlara bakıp bir tek şey söylenebilir: Anarşi ile mücadele edeceğiz diye ortaya çıkanlar; bu haksızlıklar, bu yasa dışı uygulamaları ile anarşiyi kendileri yaratmaktadırlar.

Politika

SÖZ
TARAFSIZ SİYASİ GAZETE

Eğer bizler halk olarak dünyayı yeniden bölüşmek hayalleriyle yaşayan iki süper devletin üçüncü bir dünya harbini başlatmasına engel olmak istiyorsak, eğer bağımsızlık bayraklarını yükseklerde daha yükseklerde tutmak istiyorsak, iki süper devlete karşı kesin cephe almalı, onların enternasyonalist anlayışını tecrit etmeli, ülkemizde ki TSİP ve TİP revizyonistlerinin işbirlikçi maskelerini açığa çıkararak, onları halkımızın huzurunda yargılamalıyız.

Biz, üçüncü dünyanın yanında, bloksuz, özgür, bağımsız bir Türkiye istiyoruz. Bunun için bugün başlayan: "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye„ yürüyüşünü candan destekliyor, ülkemizin dört köşesinden bu yürüyüşe katılmak için koşup gelen, yiğit halkımızın, yiğit gençlerini sevgiyle kucaklıyoruz.

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİNİN FAALİYETİNE SON!

12 Mart'tan sonra kurulan Sıkıyönetim Mahkemeleri devrimcileri ve yurtseverleri baskı altında tutmak ve yargılamakla görevli idi. Sıkıyönetim Mahkemelerinin devamı olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri ise, aynı görevi sürdürmenin yanı sıra, kapsamını daha da geniş tutmakta, sivil mahkemelerin yeterince etkin olamadıkları her davayı üstlenmektedir.

Ağaların gasbettikleri topraklarına sahip çıkan ve bu yüzden jandarma saldırısına uğrayan Polatlı'nın Beylikköprü köylülerinden 23'ü tutuklanmıştı. Şimdi tutuklu köylülerin Devlet Güvenlik Mahkemeleri tarafından yargılanacağı açıklanıyor. Böylece bu mahkemelerin kime hizmet ettiği ve devletin güvenliğinin ne olduğu bir kere daha ortaya çıkmaktadır.

Öte yandan kanunsuz olarak faaliyetine devam eden ve faşist baskılarını sürdüren Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı tepki giderek genişliyor. Cezaevlerindeki devrimci ve yurtseverler, bu kanunsuz ve faşist mahkemeleri tanımıyor.

22 Kasım günü İstanbul Barosunda Devlet Güvenlik Mahkemeleri ile ilgili bir açık oturum yapıldı. Açık oturuma Türkiye Barolar Birliği Başkanı Faruk Erem, öğretim üyeleri, avukatlar ve gazeteciler katıldılar.

Konuşmacılar, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin açıkça Anayasaya aykırı olduğunu ve faaliyetine son verilmesi gerektiğini söylediler. Bu mahkemelerin meşrulaştırılması için, gayrımeşru anayasa değişiklikleri yapıldığını ve dikta yönetimine has özel mahkemelerin yaratıldığını belirttiler. Konuşmacılar, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin benzerlerinin Hitler, Mussolini ve Franko tarafından kurulduğunu ortaya koydular. Açık oturumda en son konuşmayı yapan Faruk Erem Devlet Güvenlik Mahkemeleri tarafından yargılanan bütün siyasi tutukluların serbest bırakılmasını istedi.

birlikçisi olan TİP, TSİP gibi partiler, yoksul köylülerin toprak ağalarına karşı yürüttükleri mücadeleye karşıdırlar. Hilmi Fırat'a karşı yürütülen Sazlıköy direnişine bile «provokasyon» diyecek kadar ileri gitmişlerdir. Yine bundan daha iki ay önce Çukurova'da ağalarla birlik olup, tarım işçilerinin sendikalaşma mücadelesine önderlik eden devrimcilere saldırarak toprak ağalarına hizmet etmişlerdir. Bu partiler, bu davranışlarıyla, ağalığın milyonlarca köylü üzerindeki tahakkümünün devamını istemektedirler.»

Mitingde son olarak İstanbul DGB başkanı Mesut Akın konuştu: «Bizler 1968'lerde 6. filoyu kovalayanların, bağımsızlık ve demokrasi bayrağını dalgalandıranların yolundan yürüyoruz. Revizyonistler ve faşistler bağımsızlık ve demokrasi mücadelemizi durduramayacaklardır. Gençliğin demokratik üniversite mücadelesinin en ön saflarında yer alacağız, okulları, üniversiteleri faşistlere ve revizyonistlere bırakmayacağız.»

Mitingte, Almanya Komünist Partisi (Marksist-Leninist) (KPD/ML)'in «Devrimci selamlar» yollayan telgraf okundu ve coşkun tezahüratla karşılandı.

Mitinde, Türkiye Birlik Partisi İstanbul ve Ankara İl Gençlik kollarından, Samandağ Yurtsever Halk Derneğinden, Devrimci tiyatrocular Derneğinden, Devrimci Ankara Sanat Tiyatrosu oyuncularından, Tümas Bursa şubesinden «iki süper devlete karşı mücadelede omuz omuza olduklarını» bildiren mesajlar okundu. Ankara Merkez Cezaevinde tutuklu bulunan Ankara DGB yöneticileri ve üyeleri de yolladıkları mesajda «Düzenlemiş bulunduğunuz yürüyüş ve mitingin haberini sevinçle duyduk. Halkımızın iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı verdiği mücadelenin bayrağını yüksekte tuttuğunuz için sizi kutlarız» diyorlardı.

Miting, iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı yılmadan ve uzlaşmadan mücadele edileceğine dair and içildikten ve bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi için canını veren devrimcilerin anısına saygı duruşunda bulunulduktan sonra sona erdi.

DEVRİMCİ KURULUŞLARA BASKILAR DEVAM EDİYOR

22 Kasım günü Memurlar Derneği (MEM-DER)'i basan polisler, ellerinde hiçbir makamın emri veya yazısı bulunmadığı halde, orada misafir olarak bulunan İlhan Kırıt ve Erhan Bitlis'i «hakkınızda ihbar var» diyerek götürdü. Bu iki öğrenci, daha sonra götürüldükleri emniyette falakaya yatırıldılar. Kendilerine Ülkü Ocaklı İsmail Tığlı'yı öldürdükleri kabul ettirilmeye çalışıldı. 48 saat içinde savcılığa çıkarılmaları gerektiği halde bir haftadır savcılığa çıkarılmayan İlhan Kırıt ve Erhan Bitlis, dergimizin baskıya verildiği ana kadar, ne yakınlarıyla, ne de avukatlarıyla görüştürülmemişlerdi.

25 Kasım günü, Devrimci Gençlik Birliği, Mem-Der, Mecidiyeköy Halk Birliği, Alibeyköy Halk Birliği, Kasımpaşa Halk Dayanışma Derneği ve Kar-Der'de arama yapıldı, bazı üyeler dövüldüler.

DGB'den 6 kişi, Kasımpaşa Derneğinden sekiz kişi emniyete götürüldüler.

Polisler, bastıkları dernekleri talan ederek buldukları herşeyi götürdüler. DGB'den «suç aleti» olarak, duvarlardaki afişler ve Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun portreleri götürüldü. Alibeyköy'de bulunan «suç aletleri» ise şunlar: Bağış makbuzları, afişler, bir teyp bandı, kağıt ve kalemler, boyalar, beş kutu çekilmemiş film, flama ve pankartlar ve üç paket birinci sigarası! Mecidiyeköy Halk Birliğine ellerinde bir «arananlar listesi» ile gelen Savcı ve polisler, dernekte bulunan toplatılmamış kitapları alarak gittiler.

Mem-Der'de ise, polisler, piyasada serbestçe satılan ve dernek üyelerinin okuması için orada bulunan kitapları topladılar.

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMESİ MİHRİ BELLİ'Yİ TUTUKLADI

Türkiye Emekçi Partisi Genel Başkanı Mihri Belli, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından tutuklandı. Mihri Belli'nin tutuklanma nedeni partisinin karar defterlerini incelemek isteyen Devlet Güvenlik Mahkemesinin talebini reddetmesidir.

Bir siyasi parti hakkında soruşturma açmak, bilindiği gibi sadece Anayasa Mahkemesi'nin hakkıdır. İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi, TEP hakkında soruşturma açmakla tam bir kanunsuzluğa batmıştır. Devlet Güvenlik Mahkemesi, Mihri Belli'nin parti defterlerini teslim edene kadar tutuklu kalacağını açıklamaktadır. Bu açıklama, Devlet Güvenlik Mahkemesinin kanunsuz uygulamalarını sürdürebilmek için Mihri Belli'yi rehin aldığının açık bir itirafıdır.

12 Mart generalleri ve MC yeni baskı tedbirleri peşinde

Geçtiğimiz günlerde, toplantı ve gösteri yapma ve dernek kurma özgürlüklerinin kısıtlanacağı, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kapsamının genişletileceği ve polis teşkilatının güçlendirileceği açıklandı.

Bu gelişmeler ülkemizde, faşizmin mevcut bulunmadığını iddia eden revizyonistlerin ve seçimlerle faşizmin yenilgiye uğradığını söyleyen reformcuların yaydığı görüşlerin halk için ne kadar zararlı olduğunu ortaya koymaktadır. Üstelik, ülkemizde faşizmin hakimiyeti sadece hükümette MC'nin bulunmasına ve faşist komandoların gücüne dayanmıyor. Devlet ve silahlı kuvvetler faşistlerin elindedir. Ordunun başında 12 Mart generalleri bulunmaktadır.

12 Mart'ın sıkıyönetim komutanlarından, Genel Kurmay Başkanı Sancar, bir yandan yayınladığı mesajlarla halka tehditler yöneltirken, diğer yandan baskı tedbirlerini uygulayabilmesi için MC hükümetinin ayakta kalmasına çalışmaktadır.

Bugün MC hükümeti buhran içindedir ve varlığını uzun süre devam ettirecek güçte gözükmemektedir. Bununla beraber, MC'nin hükümetteki yerini başka siyasi güçler alsa da, faşistlerin halka karşı zulmü arttırma çabaları devam edecektik. Çünkü MC hükümetinin açıkladığı kanun tasarıları, devletin tepesinde oturanların hazırladığı bir planın uygulanmasıdır. Bu plan, faşist baskı tedbirlerini adım adım yoğunlaştırmak, kitleleri faşizmin kölesi haline getirmek, gerektiği zaman, parlamentoyu da ortadan kaldıracak şartları hazır tutmaktır.

Sovyet sosyal-emperyalizminin işbirlikçileri, son 10 milyar liralık Sovyet kredisini öve öve göklere çıkarıyorlar. Diyorlar ki:

1. Sovyet kredileri devletten - devlete verilen kredilerdir. Oysa emperyalist ülkeler, kredileri çoğunlukla sermaye sınıfının emrine verirler.

2. Sovyetlerin verdiği krediler üretici güçleri geliştirmeye yöneliktir. Meselâ, Seydişehir Aluminyum Tesisleri ve İskenderun Demir Çelik fabrikalarında olduğu gibi.

3. Verilen kredinin kullanım alanları önemlidir. Emperyalistler ve yerli işbirlikçileri, hammaddesi veya önemli girdileri yönünden dışa bağlı tesisler kurduruyorlar. Oysa, Sovyet kredileri tamamen yerli hammadde ve girdilere dayalı tesislerin kurulmasına yardımcı oluyor. Mesela, fuel oil yerine linyit kullanabilecek elektrik enerjisi santralleri gibi.

4. Alınan bir kredinin geri ödeme koşulları son derece önemlidir. Türkiye, dövizi kıt, ama tarım ürünleri ve madeni bol bir ülkedir. Döviz yerine bunlarla ödemek, sosyalist bir alışveriştir. Böylece ihracat meselesi de önemli ölçüde halledilmektedir.

DEVLETTEN DEVLETE KREDİLER ALANINDA REKOR A.B.D.'NİN...

Sovyet kredileri, gerçekten devletten-devlete, verilen kredi türüdür. Ancak bu, Türkiye devletinin bu tarzda aldığı kredilerin ilki değildir. A.B.D. emperyalistleri ve Avrupa emperyalistleri, ya bizzat hükümetleri aracılığıyla, veya yönetim ve denetimini ellerinde tuttukları uluslararası kuruluşlarla, Türkiyenin hakim sınıflarının devletine defalarca kredi vermişlerdir. 1930 yılında Amerikan-Türk kibrit kumpanyasına ilk A.B.D. kredisi açılmıştır. 1946'larda başlıyan ve üç postada gelen Marshall Yardımı, devletten devlete gelen bir kredidir. Bunlara ilave olarak, son 25 yıl içinde Devlet Su İşlerine, Karayollarına, İpraş'ın İnşasına, TCDD Muş-Tatvan Demiryolu yapımına, Etibank Enerji Dağıtım Şebekesine, Ereğli Demir Çelik Fabrikalarının kuruluş ve genişletilmesine, Etibank Ambarlı-Sarıyer Enerji Santrallerinin İnşasına gelen krediler, A.B.D. emperyalistlerinin Türkiye Cumhuriyetine açtığı birçok krediden birkaçıdır.

A.B.D. emperyalistlerinin hakimiyetindeki çeşitli kurumlar da, TC hükümetleri ve devletine krediler açmıştır. Bunlar arasında, A.B.D.'den yapılan ithalâta kredi açan bir Eximbank (ihracat ithalât bankası), çeşitli yatırımları finanse eden Uluslararası Yardımlaşma Teşkilatı (AID) da vardır.

Son 35 yıl içinde TC hükümetlerine, A.B.D. ve Sovyet-sosyal emperyalistleri dışında, Almanya 435, İngiltere 199, Fransa 177, Japonya 83, İtalya 75, Kanada 72, İsviçre 28, Polonya 21, Hollanda 11, İsveç 8, İspanya 7, Avusturya 4, İsrail 1.5, Belçika 1.5, Danimarka 1, Macaristan 1 milyon dolarlık kredi açmışlardır. Tıpkı Sovyet sosyal-emperyalistlerinin bugün yaptığı gibi, bu krediler de devletten devlete verilmiştir.

Böylece 1930-1974 yılları arasında Türkiye'ye toplam 6.4 milyar dolar kredi gelmiştir. Bunun, 2.8 milyar doları devletten devlete verilen kredilerdir. Devletten devlete verilen kredilerden 1.8 milyarı A.B.D. emperyalistlerinden, ve 1967 yılından bu yana da 355 milyon doları Sovyet sosyal-emperyalistlerinden gelmiştir.

Görüldüğü gibi, devletten-devlete kredi açmak, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin tekelinde olan birşey değildir. Tersine, emperyalistlerin sık sık başvurdukları bir yoldur. Aslında, kredinin devletten devlete açılması tayin edici meselelerden biri değildir. Önemli olan, krediyi verenin sınıfsal niteliği, kredinin hangi amaçla verildiği, hangi siyasete hizmet ettiğidir. Devletten-devlete verilmek, bir krediyi sosyalist yapmaz. Brejnev takipçisi revizyonistler, Sovyet kredilerinin emperyalist amacını gözardı ettikleri gibi, bugünkü devlete açılan Sovyet kredileriyle halkımızın sosyalizm yolunda ilerleyeceği hayallerini de yayıyorlar. Bu krediler ülkemizi sosyalizm yolunda ilerletmez; olsa olsa Sovyet sosyal-emperyalizminin işbirlikçilerini iktidar yolunda ilerletir.

10 Milyar liralık S
Amerikan kredilerind

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin MC
ve revizyonistlerin buna düzdükleri
«Aydınlık» dergisinin ise 55. sayısı
lerin iktisadî yanından çok siyasi y
yalistler, MC faşistlerine uzattıkları
Kıbrıs buhranıyla bulanan sularda
yunlarını bugün de sürdürüyorlar.
daha önce yayınlanan eleştirilerde,
memişti. Aşağıda yayınladığımız ar
dan Amerikan kredilerinden aşağı k

EKONOMİST «ÜRETİCİ GÜÇLER» TEORİSİ TEKRAR SAHNEDE

Sovyet kredilerinin üretici güçleri geliştirdiği, emperyalist kredilerin ise bu güçlerin gelişmesini geri bıraktığı, meselâ emperyalistlerin, gazoz, çiklet, montaj fabrikalarına kredi verdiği söyleniyor. Sovyet kredilerinin kullanım alanlarına örnek olarak, Seydişehir Aluminyum Tesisleri ve İskenderun Demir Çelik Tesisleri gösteriliyor. Üretici güçleri geliştirme yönünden, işbirlikçi büyük burjuvazinin yatırımlarının ya da A.B.D. emperyalistlerinin devletten devlete ve işbirlikçi bürokrat burjuvaziye açtığı kredilerin, Sovyet kredilerinden farkı ne? Hiç şüphesiz bir ülkede **herhangi bir** fabrikanın veya başka tesisin yapılması, üretici güçlerin belli bir artışını ifade eder. Ama bu, o fabrikayı yapan büyük burjuvazinin ya da yapılmasına kredi veren emperyalistlerin, «ülkenin yararına» hareket ettikleri anlamına mı gelir? Tam tersine kapitalistler ve yabancı emperyalistler, işçi sınıfının ve emekçi halkın alınterini sömürmek, bir ülkenin zenginliklerini talan etme ve kendi ihtiyaçlarını karşılamak için belli yatırım lar yaparlar. Öte yandan emperyalist yatırımlar, b bütün olarak, bir ülke üzerindeki emperyalist t hakküm ve sömürü sisteminin önemli bir unsur nu oluştururlar ve bu tahakküm ve sömürü, o ü keyi ilerletmez; tam tersine, üretici güçlerin geli mesini en köklü bir şekilde engeller. Kapitalistler ve emperyalistlerin «üretici güçleri geliştirdikler teorisi, her dönemde, devrim düşmanı revizyonist

DEVLETTEN DEVLETE ZİNCİR VE BOYUNDURUK İHRACI

10 Kasım günü İstanbul Belediye sarayında kimya semineri vardı. Seminerde bir konuşma yapan Behice Boran, devletten devlete yapılan kredileri övüp «devlet mekanizmasının demokratikleştirilmesi gereğine» işaret etti. Behice Boran, «İlerideki uygulamalara dönük olarak devlet sektörünü koruyup geliştirmek, ilerici teknik elemanlar için acil bir görevdir» diyordu. Tekelci devlet kapitalizminin ve merkezi planlamanın uygulandığı Millî Şef diktatörlüğünün, rasyonel ve etkin bir dönem olduğunu yutturabilmek için bin dereden su getirdi.

Revizyonist TİP genel başkanının bu konuşması, revizyonistlerin devrimle, sık sık sözünü ettikleri işçi sınıfı mücadelesi ve onun devletiyle ilgili bir meselelerinin olmadığını bir kere daha kanıtladı. Halkımızın zulüm çizmeleri altında, açlık ve sefalet içinde en karanlık günlerini yaşadığı «milli şef» diktatörlüğünü öven revizyonistlerin kurmayı hayal ettikleri diktatörlük de halkımıza en az millî şef kadar zulmedecektir. Ayrıca bu aldatmacalar hergün biraz daha çok teşhir olan sosyal-emperyalist Rusya'da uygulanan devlet kapitalizmini örtbas etme çabalarıdır. Devlet kapitalizmini sosyalizm diye yutturma çabalarıdır. Fakat kimseyi aldatamayacaklardır.

«Devletten devlete verilen kredilerin yararlı olduğu» yalanına gelince: Bundan kastettiği, herkesin tahmin edebileceği gibi, sosyal-emperyalizmin MC'ye verdiği kredinin propagandasıdır. Yeni Çarlar'ın özellikle devlet sektöründe oluşturduğu hiziplerle başka ülkelere egemen olmaya çalıştığı göz önüne alınırsa, sosyal-emperyalistlerin zincir ve boyunduruğunun satış acentası TİP'in istediği devletçiliğin de tekelci bürokrat burjuvazinin emekçi halk üzerindeki sosyal-faşist bir diktatörlük olduğu daha kolay kavranacaktır. Fakat hiç kimsenin şüphesi olmasın ki, işçi sınıfımız başta olmak üzere halkımız kendisini köleliğe mahkum etmek isteyen iki süper devletin işbirlikçilerini ayakları altına alıp ezecek, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde zafere ulaşacaktır.

İSTANBUL KİMYA FAKÜLTESİNDEN BİR DEVRİMCİ

SOSYAL - EMPERYALİSTLER İSKENDERUN'A NE GETİRDİ?

Sosyal emperyalistlerin Moskova radyosundan yaptıkları propaganda onların gerçek yüzlerini ortaya koyuyor. İS-DEMİR'in yapımına başlanalı beri Türkiye'ye yaptıkları yardımı anlatır dururlar. Hakim sınıflara, onların devletine ettikleri yardımı övmekten ne bıktılar, ne utandılar şimdiye kadar. Halkımıza sadaka dağıtıyormuş gibi. İşçinin alın terine, üreticinin ürününe ve tarım ürünlerine yok pahasına sözde «yardım»larının karşılığında gaspettiklerini saklayabileceklerini sanıyorlar.

«Türkiye'deki teknik elemanlarımız» dedikleri bizim yanımızdadırlar ve biz onların ne biçim sosyalist olduklarını çok iyi görüyoruz. Onlar, altlarında özel arabalarla dolaşır, işçiler bir servis arabasından bile mahrum. «Sosyalist teknisyenler» miğfersiz, lastik ayakkabısız çatılarda dolaşmazken, işçiler için emniyet kemeri, lastik ayakkabı, kazaları önleyici tedbirler alınmamaktadır.

Teknisyenlerin yaptıkları dışında anlattıkları da Moskova radyosunun sahte sosyalizmini iyi teşhir ediyor. Öyle bir toplum anlatıyorlar ki, sosyalizmin «S» sini bulmak bile mümkün olmuyor. Rusya'dan yana anlattıkları her şeyde «KADIN» ve «İÇKİ» var. Bu durum ileri işçiler arasında nefretle karşılanıyor.

İŞÇİ MEHMET KARA
İSKENDERUN

...ovyet kredisinin
...n hiç bir farkı yoktur !

...ükümetine açtıkları 10 milyar liralık kredi ...üler, dergimizin 15, 16 ve 17. sayılarında, eleştirilmişti. Şüphesiz bügün bu kredi ... üzerinde düşünülmelidir. Sosyal-emper...anın ucuna 10 milyarlık bir yem takarak ...k avlamaya girişmişlerdi. Bu yoldaki o...e yandan 10 milyar liralık kredi hakkında ...eselenin iktisadi yönleri dikkatle incelen...rma, bu kredinin sömürücülük bakımın... ...yanı olmadığını ortaya koymaktadır.

rin bir silahı olmuştur. Ta Bernştayn ve Kautski'den beri... Şimdi TİP revizyonistleri bu çoktan iflas etmiş teoriyi, «sosyalizm» yaftası asan başka bir emperyalizmin yurdumuzu sömürmesini savunmak için tekrar piyasaya sürüyorlar.

Kaldı ki Batılı emparyalistlerin hep hafif tüketim sanayisine ya da lüks tüketime yatırım yaptıkları da doğru değildir. Unutmamak gerekir ki, A.B.D. emperyalizmi de yurdumuza sızarken ilk önce ve tam yirmi yıl, 1930-1950 yılları arasında özellikle uzun vadeli yatırımlar için krediler açmıştır. Fabrikaların kurulmasında ve işçi sınıfının nitelik ve nicelik olarak gelişmesinde bu krediler katkıda bulunmamış mıdır? Revizyonistlerin kıstasını kullanmak gerekirse Ereğli Demir-Çelik'in kurulması, «üretici güçlerin gelişmesine» yardımcı olmadı mı? Devlet Su İşlerine, Etibank Enerji Nakil Hatlarına, Etibank Karadeniz Bakır İşletmeleri için devletten devlete açılan Amerikan kredileri, revizyonistlerin anladığı şekilde «üretici güçlerin gelişmesine katkıda bulunmadı mı?

Linyitle çalışacak termik santrallerin yapımına ABD'de kredi vermiyor mu? Emperyalistler, özellikle bir ülkeye ilk girerken, o ülkeyi kendilerine uzun vadeli olarak bağlayacak türden yatırımlar yapmaya önem verirler. Bunlar da genellikle, yapımı uzun süren ve bedelini uzun zamanda çıkaran sanayi ve ulaştırma yatırımları olur. Sosyal emperyalistlerin yaptığı, tam da budur.

GERİ TEKNOLOJİ VE HAM MADDE BAKIMINDAN DIŞA BAĞIMLILIK

Bir de Sovyetlerin verdiği teknolojinin niteliğine bakalım. Örneğin, bir zamanlar, A.B.D. emperyalistlerinin Ereğli Demir-Çelik fabrikalarına verdikleri krediler ve bizzat üretim teknolojisi eleştiriliyordu. Bunun halkımızın yararına bir yatırım olmadığı çeşitli açılardan dile getiriliyordu. Bugün kurulmakta olan İskenderun Demir-Çelik tesisleri ve diğerlerinin durumu bu açıdan da pek parlak değildir. Her şeyden önce İskenderun Demir-Çelik tesislerindeki üretim teknolojisi, 1930'lardan kalmadır, ve hantal bir yöntemdir. Ayrıca, o günlerin (1930'ların) Amerikan teknolojisinin bir kopyasıdır. Ereğli Demir-Çelik Tesislerini A.B.D. emperyalistleri getirirken karşı durduk. Birçok yanlışların yanısıra teknolojiye de itiraz edildi. Şimdi, daha geri ve gene A.B.D. kopyası, fakat Sovyet sosyal-emperyalistlerinin getirdiği bir teknoloji, «üretici güçleri geliştiriyor» diye göklere çıkarılıyor. İkincisi, bu tesis, üretim girdisi olarak kok kömürü kullanacak. Ancak, teknolojik gerilik nedeniyle bizim yerli kömürlerimiz kullanılamıyor. Çünkü yüksek enerjili kömüre ihtiyaç var. Sosyal-emperyalistler, halen kendi kömürümüzü kullanan demir çelik tesisleri varken, kömür yönünden dışa bağlı tesisleri halkımıza «hediye» ediyorlar. Onların da meselesi, tıpkı A.B.D. emperyalistleri gibi, kendilerine ve işbirlikçilerine sömürüden daha yüksek pay sağlıyacak nitelikteki işlere el atmak. Hem de sosyalizm adına!

A.B.D. emperyalistlerinin ve diğer emperyalistlerin şimdiye kadar işbirlikçi hükümetlere açtığı kredilerin hepsi revizyonistlerin dediği şekilde üretici güçleri «geliştirmeye» yardımcı oldu. Bütün bunlara rağmen halkımızın maddi durumunda ilerleme olmadığı gibi, gerileme meydana geldi. Ama, işbirlikçilerin iç ve dış bankalardaki hesapları kabardı, enseleri kalınlaştı, göbekleri şişti. Kapitalizmin işçi sınıfını geliştirmesi, kendi kendisiyle çelişen bir şeydir; kendi mezar kazıcılarını yaratması demektir. İşçi sınıfı, yalnız ABD emperyalistlerini ve işbirlikçilerini değil, Sovyet sosyal-emperyalizmini ve işbirlikçilerini de tarihe gömecektir.

ÖDEME KOŞULLARI MARŞAL YARDIMINDAN DAHA AĞIR

Revizyonistler, alınan bir kredinin geri ödeme koşullarının önemine işaret ediyorlar. Doğrudur. Kredinin arkasındaki siyasetle beraber, kredinin geri ödeme kosulları da son derece önemlidir. Peki nedir Sovyet kredilerinin geri ödeme koşulları? **Altın esasına bağlı olmak, yüzde 2.5 faiz, 1 yıl ödemesiz devre, 15 yıl vade, krediyi tarım ürünleri ve bu krediyle kurulacak fabrikalardan elde edilecek mallarla geri ödemek;** Bu şartların gerçekten halkımızın yararına olup olmadığını gözden geçirelim.

Ödemenin tarım ürünleri olarak yapılmasının, özellikle Sovyetlerin büyük bir tarım buhranıyla karşı karşıya bulunduğu ve habire tahıl ithal ettiği şu dönemde, tamamen sosyal-emperyalistlerin lehine olduğu; bunun, Türkiye'nin tarım mahsullerinin bir bölümünün alım hakkı üzerinde Sovyetlerin yıllar boyu tekel kurmaları demek olduğu, daha önce «Halkın Sesi»nde açıklanmıştı. (Bkz, sayı 17, 5 Ağustos 1975, s. 6-7) Onun için bunun üzerinde durmuyoruz.

AL BİRİNİ VUR ÖTEKİNE

ABD Emperyalistlerinin «Marşal Yardımı»nın Ödeme Koşulları	Sovyet sosyal-emperyalizminin 10 milyarlık kredisinin Ödeme şartları
— yüzde 2.5 faiz	— yüzde 2.5 faiz
— 15 yıl ödemesiz devre	— 1 yıl ödemesiz devre
— 44 yıl vade	— 15 yıl vade
— devletten devlete	— devletten devlete
— altın esasına bağlı değil	— altın esasına bağlı (altının fiyatı arttığı ölçüde borç da artmış kabul ediliyor)
— Döviz olarak ödeme	— Mal olarak ödeme.

Kredinin altın esasına bağlı olması ne demektir? Tarihimizde böyle bir uygulama var mıdır? Sovyet sosyal-emperyalistleri tarafından hükümete açılan kredi, dolar cinsinden ifade edilmesine rağmen, geri ödeme **altının resmî fiyatı esas alınarak** yapılacaktır. Bugün, bir ons altının resmî fiyatı 42.22 dolardır. İki yıl öncesine kadar bu, 35 dolardı. (Dünya piyasalarında altının karaborsa fiyatı bugünlerde 140 dolar civarındadır. Bir süre öncesine kadar fiyat 200 dolara kadar çıkmıştı. Emperyalist ülkeler, başta A.B.D. ve Sovyet sosyal-emperyalistleri olmak üzere, resmî fiyatı karaborsa fiyatına yükseltmek için gizli pazarlıklarını sürdürüyorlar.) Şimdi iki yıl önce Sovyetlerden aldığımız borç durduğu yerde yüzde 20 arttı. Çünkü altının resmî fiyatına bağlıdır ve altının resmî fiyatı yüzde 20 arttı. Altının resmî fiyatındaki her artış, bundan böyle bizim Sovyetlere olan borcumuzu da arttıracak.

Bir mesele daha var, gene açıklanması gereken. Yalnız borcun kendisi değil, borcun faizi de artacak. Sovyet sosyal-emperyalistlerinden aldığımız son borç 10 milyar liradır. Faizi yüzde 2.5, yani 250 milyon. Altının resmi fiyatı, meselâ 3 misli artarsa, halkımızın Sovyetlere olan borcu da 3 misli artarak 30 milyara çıkacak ve faiz de 750 milyona yükselecek.

Altının resmî fiyatının yükselmeyeceğini, tersine düşeceğini, dolayısiyla halkımızın Sovyetlerle yapılan bu kredi anlaşmasından yararlı çıkabileceğini, Sovyet sosyal-emperyalizminin işbirlikçileri iddia edebileceklerdir. Eğer böyle iddiada bulunmaya teşebbüs ederlerse, onlara şimdiden cevabımızı verelim: Emperyalistlerarası rekabetin kızıştığı her dönemde, altın, hakim sınıfların ve onların devletlerinin tek güvenebileceği değişim parası olur. Bugün A.B.D. emperyalizmiyle Sovyet sosyal-emperyalizmi arasında dünya halklarına tahakküm etmek için dünyayı yeniden paylaşma yarışı sürmektedir. Her geçen gün dünya halklarının önünde biraz daha teşhir ve tecrit olan A.B.D. emperyalizminin yarattığı boşluğu doldurma çabasında olan Sovyet sosyal-emperyalistleri de esas saldırgan durumuna geçiyorlar. A.B.D. emperyalizminin gerilemesiyle beraber, uzun bir süre dünya pazarlarında temel para durumunda olan dolar da esas olarak gerilemekte, **dolardan boşalan yeri de altın doldurmaktadır.** Geçici dalgalanmalara rağmen, altın fiyatlarındaki tayin edici eğilim, tarih boyunca düşme değil, yükselme olmuştur. Nitekim, bunu Türkiye'de de görüyoruz. 1923'lerde bir lira değerinde olan Cumhuriyet altınının fiyatı bugün 550 lirayı aşmıştır. Emperyalist rekabet, dünya halklarının ayakları altında ezilinceye kadar, altın fiyatları hem içte hem de dışta genel olarak artma yönünde olacaktır. Dolayısıyla, Sovyet sosyal-emperyalistlerinden alınan borç gene bir avuç işbirlikçi bürokrat burjuvanın yararına ve halkımızın zararına çalışacaktır.

Böyle bir uygulamanın tarihimizde eşi yoktur. Ancak, buna benzer bir uygulama, A.B.D. emperyalistlerinden ünlü Petrol Kanunu ile gelmiştir. Bu kanuna göre yabancı petrol şirketleri, kârlarını yurtdışına transfer ederken, resmî fiyatı ne olursa olsun, doları daima 2 lira 80 kuruştan satınalma imtiyazını da işbirlikçilerine kabul ettirmişlerdi. Bugün TC Merkez Bankası, doları herkese 15 liradan satarken, Türkiye'ye sözde petrol bulmak için gelen bu sahte «dostlar», halkımızın alınterinin her damlasını, böyle bir para oyunu ile en az 5 misli çoğaltarak resmî yollardan yurtdışına taşıyorlar.

Çok övülen Sovyet kredisinin, aslında gaddarlık yönünden ABD krediieriyle yarıştığını, başka bir örnekle de görmek mümkün. A.B.D. emperyalistleri 1940'ların sonunda yurdumuza ünlü Marshall Yardımıyla sızmayı hızlandırmışlardı. **Bu kredilerin yüzde 2.5 faizi, 15 yıl ödemesiz devresi ve 44 yıl vadesi vardı. Devletten devlete açılmıştı. Altın esasına bağlı değildi. Dövizle geri ödenecekti.** O günkü işbirlikçiler de A.B.D. «dostluğunu», Missouri zırhlısının İstanbul «ziyaretini» ve emperyalistlerin askeri, siyasi, kültürel «yardımlarını» nereye koyacaklarını bilemiyorlardı. Daha sonra bir yandan devletten devlete krediler devam ederken, diğer yandan da işbirlikçilerin özel sektör kanadına krediler açılmaya başlandı. Sovyetlerle olan gelişmenin benzer bir yönde ilerleyeceğine isaret eden belirtiler bugün de ortaya çıkmaktadır. Bugün artık Sovyet sosyal-emperyalistleriyle yurdumuz arasındaki özellikle iktisadi ilişkilerin gelişmesini işbirlikçilerin en gerici kanatları istemektedir. Onlar diyorlar ki: SSCB artık eski SSCB değildir. Demokratik bir ülke olmustur. Halk halinden memnundur. Hem yaptıklarından bize ne, biz ticaretimize bakarız. Koç, traktör yapımı için sosyal-emperyalistlerle işbirliği halindedir. Burla Biraderler, sosyal-emperyalistlerin acenteliğini yapıp, Rus malı tezgah, torna, freze satmaktadırlar. Görünen köy kılavuz istemez.

A.B.D. BAŞKANI FORD ÇİN'DE

Dünya devrimcileri eski Başkan Nikson'un Pekin gezisini nasıl değerlendirmişlerdi?

DEVRİMCİ İLKELERE BAĞLILIĞIN BİR ZAFERİ

Cumhurbaşkanı Ford, bu hafta Pekin'de olacak. Ford, Pekin'e gitmeden önce şunları söyledi: «Çin, 850 milyon nüfusuyla çatışılmaktan çok, danışılması gereken bir ülkedir.»

Bilindiği üzere Pekin'e ilk giden ABD Başkanı Nikson olmuştu. Dünya devrimcilerinin bu konudaki bakış açısını ortaya koymak amacıyla, Kim İl Sung'un 6 Ağustos 1971'de Kore başkenti Piyongyang'ta yaptığı konuşmanın ilgili bölümünü yayınlıyoruz. Konuşma, Norodom Sihanuk'un Kore'ye gezisi dolayısıyla düzenlenen büyük bir kitle toplantısında yapılmıştı. Metin, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti Yabancı Diller Yayınevinin «Devrimci Asya Halklarının ABD Emperyalizmine Karşı Ortak Mücadelesi Mutlaka Zaferle Taçlanacak» başlığı ile yayınladığı Almanca broşürden çevrilmiştir.

KİM İL SUNG
Kore Emekçiler Partisinin ve KDHC'nin önderi

«ÇİN'İ KUŞATMA SİYASETİNİN İFLASI»

ABD emperyalistleri, Asya'nın devrimci güçlerine saldırırken Çin Halk Cumhuriyetinin kuşatılması ve boğulması için büyük kuvvetler kullandılar.

Çin'de halk devrimi zafer kazandığı zaman, ABD emperyalizmi başından beri Çin Halk Cumhuriyetini tanımadı, ona karşı düşmanca davrandı ve Çin'i kuşatmak ve tehdit etmek için bütün gerici güçleri seferber ederek mümkün olan her türlü alçakça girişimde bulundu. Kore'de saldırı savaşının açılmasıyla aynı zamanda, ABD emperyalistleri ÇHC'nin ayrılmaz, dokunulmaz bir parçası olan Tayvan'ı işgal ettiler. Çin halkını durmadan askeri saldırıyla tehdit ettiler ve Çin halkına karşı düşmanca kışkırtmalarda bulundular.

Fakat bütün bunlar boşa çıktı. ABD emperyalizmi tarafından yürütülen kuşatma ve tecrit siyasetine rağmen, ÇHC sadece boğulmamakla kalmadı, tam tersine Asya'da yükselen güçlü bir sosyalist devlet olarak her geçen gün büyüdü ve kuvvet kazandı, kudretli anti-emperyalist, devrimci bir güç haline geldi.

Son zamanlarda ÇHC'nin, Çin halkının tek meşru hükümeti olarak tanınması ve onunla diplomatik ilişkilerin kurulması, dünya çapında karşı konulmaz bir akım haline geldi. ABD emperyalistleri tarafından yürütülen Çin'i kuşatma siyaseti rezil sonuna yaklaşıyor.

«NİKSON, BEYAZ BAYRAKLA PEKİN'E GİTMEK ZORUNDA KALIYOR»

ABD emperyalistlerinin içerde ve dışarda çıkmaza girdiği bu tarihi durumda, Nikson kısa bir süre önce Çin'e gezi planını açıkladı.

Bu, ABD emperyalizminin dünyanın hemen hemen dörtte bir nüfusunu kapsayan Çin'deki büyük devrimci değişiklikler sürecini, «şiddet» kullanarak durdurma gayreti ile Çin'e karşı yirmi yıldan uzun bir süredir ölçüsüzce yürüttüğü düşmanca siyasetin şimdi tamamen boşa çıktığı ve ABD emperyalizminin sonuç olarak dünyanın güçlü, anti-emperyalist devrimci kuvvetlerinin baskısı altında teslim olduğunu gösterir.

Geçen Kore savaşında yenilgiye uğrayan emperyalist ABD saldırganlarının Panmunyon'a ellerinde beyaz bayrakla gelmeleri gibi, Nikson da beyaz bayrakla Pekin'e gitmek zorunda kalıyor.

Bütün gerçekler, bugün emperyalizmin çöküş sürecinin çok hızlandığını gösteriyor.

Nikson'un Çin'e ziyaret planı bugün dünyada çeşitli görüşlere yol açıyor. Nikson'un Çin ziyareti bir galibin ilerleyişi değil, bir mağlubun gezisidir ve tamamen ABD emperyalizminin çöküşe mahkum kaderini yansıtmaktadır. Bu, Çin halkının büyük bir zaferi, dünya devrimci halklarının bir zaferidir.

«SINANMIŞ VE ÇELİKLEŞMİŞ BİR PARTİ VE HALKIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİNE SIMSIKI BAĞLILIĞI»

Çin Komünist Partisi ve Çin halkı sınanmış ve çelikleşmiş bir parti, sınanmış ve çelikleşmiş bir halktır. Uzun anti-emperyalist devrimci mücadelenin şanlı geleneklerine ve zengin mücadele deneylerine sahiptirler. Bu deneyler, düşmanla göğüs göğüse savaşmış ve düşmanın silahlarını parçalamış, hasmının aldatma taktiklerini boşa çıkarmış ve ona devrimci ilkelere dayanarak karşı koymuş birinin sahip olduğu deneylerdir ve bugün de ÇHC Asya'nın anti-emperyalist devrimcilerinin güvenilir dayanağı olarak ABD emperyalistlerinin başında bulunduğu emperyalistlerin saldırı ve savaş siyasetine karşı kararlılıkla mücadele ediyor, proleter enternasyonalizminin ilkelerine sıkı sıkıya bağlı kalıyor ve emperyalist ABD saldırganlarına karşı çıkan bütün Asya ve dünya devrimci halklarına etkin destek ve yardım sağlıyor.

ÇHC yönetimi, devrimci ilkelerini gelecekte de değişirmeden ve kararlılıkla koruyacağını ve mücadele eden devrimci halklara etkin destek ve yardım göstermekte devam edeceğini ilan ediyor.

Nikson'un Çin'i ziyaret planına ilişkin olarak emperyalist kampta yeni bir şaşkınlık ve kargaşalık hüküm sürüyor. ABD emperyalistlerini her konuda izleyerek ÇHC'ye karşı düşmanlık siyasetine herkesten çok bağlı kalan Japon Başbakanı Sato, her gün tam bir şaşkınlık içinde birbiriyle çelişen şeyler söylüyor ve deli gibi gerici siyasetinin iflasının üstünü örtmeye çabalıyor. ABD emperyalistlerinin körcesine peşinden giden diğer bütün uydu devletler ve kuklalar da panik içine düştüler. özellikle Çan Kay Şek kliği ve Güney Kore kukla kliği büyük endişe ve korku içinde yüksek perdeden sızlanıyorlar.

«BİR ELİNDE ZEYTİN DALI, BİR ELİNDE SÜNGÜ TAŞIYAN EMPERYALİZMİN DEĞİŞMEYEN SALDIRGAN TABİATI»

Durum, devrim yapan halklarımız için gün geçtikçe daha elverişli bir şekilde değişiyor.

Ortaya çıkan durum, devrim yapan ve mücadele eden bütün dünya halklarından, kargaşalık içinde çöküşe doğru giden emperyalistlere kesin bir kararlılıkla daha güçlü bir darbe indirmelerini ve emperyalizmin son nefes borusunu kesmelerini talep ediyor.

Tarihi deneylerin kanıtladığı gibi emperyalizmin saldırgan tabiatı zayıflasa bile hiç bir durumda değişmiyor ve emperyalistler eski durumlarından gönül rızasıyla vazgeçmiyorlar. Emperyalistler kural olarak, ne kadar derin bir çıkmaza girerlerse, o kadar inatla «ikiyüzlülük taktiğine» sarılırlar, bir ellerinde zeytin dalı, diğer ellerinde süngü tutarlar ve ikisini de sallayarak, «barış» yaftası altında gizli saldırı ve savaş tertiplerini daha küstahça yürütürler.

Angola ve Bütün Afrika Halkının Ortak Talebi:

İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI BİRLİK

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Angola kurtuluş örgütlerini birbirlerine düşürmeleri sonucu bu ülkede patlak veren iç savaş, her iki süper devletin artan müdahaleleriyle körüklenip sürüyor. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin boyunduruğu altındaki Küba'nın Angola'ya dört bine yakın asker gönderdiği, bu askerlerden bir kısmının FNLA kuvvetlerine esir düştüğü, esir düşenler arasında 20 kadar da Sovyet asker veya danışmanının bulunduğu, Sovyetlerin ise Angola'ya komşu olan Kongo'da çok sayıda bombardıman uçağını üslendirdiği ve yığınak yaptığı bildiriliyor. Sovyetler Birliği, Angola'ya asker sokmuş olduğu yolundaki haberler hakkında yaptığı açıklamada, iç savaşın bu aşamasında henüz Angola'da askeri bulunmadığını söylüyor. Son olarak «Politika» gazetesinde yayınlanan bir habere göre, Sovyetlerin MPLA'ya yaptığı silâh tekliflerinden biri, Sovyetler askeri personellerini de Angola'ya sokmayı şart koştukları için, MPLA tarafından geri çevrilmiştir.

Öte yandan Angola kurtuluş hareketlerinin, sosyal-emperyalistler tarafından başlatılmış olan bölünmesi süreci, diğer süper devletin ve Güney Afrika ile Rodezya'daki gerici rejimlerin de işine yaramış bulunuyor. Amerikan emperyalistleri ve beyaz ırkçılar, Sovyetler Birliği'ne ve dolayısıyla MPLA'ya karşı Angola'da doğan tepkiden yararlanarak diğer kurtuluş örgütlerine gitgide daha fazla el atıyorlar. FNLA kuvvetlerinin yanında Güney Afrikalı beyaz paralı askerlerin de çarpışmakta olduğu bildiriliyor.

Bu acı durum karşısında, Afrika ve üçüncü dünya halklarının tutumu nedir? Afrika Birliği Örgütüne bağlı Angola Uzlaştırma Komisyonu, her üç kurtuluş hareketinin çarpışmalara derhal son vermesini, barış yapmalarını ve ortak bir milli birlik hükümeti kurmalarını teklif ediyor. Uzlaştırma Komisyonu'nun ÇHC yayın organlarından «Peking Review» dergisinde yayınlanan Raporu, «Angola'nın Balkanlaştırılmasının (küçük küçük parçalara ayrılmasının - çevirenin notu) iktisadi gücünün yokedeceğini ve yabancı müdahaleleri kolaylaştıracağını» belirtiyor. Rapor, «silâh temininin ve paralı askerlerin kullanılmasının, Angola'nın içişlerine karşı girişilen yabancı müdahalesinin başlıca iki unsuru» olduğunu açıklayarak, dolaylı yoldan hem Sovyet, hem Amerikan ve Güney Afrika müdahalesini mahkum ediyor. Son zamanlarda Uzlaştırma Komisyonu ile birlikte Angola'yı ziyaret etmiş olan A.B.Ö. Genel Başkan Yardımcısı Nurettin Cudi ise, Angola'da «çok miktarda Sovyet silâhı» gördüğünü ayrıca «ülkenin güneyinde Güney Afrika birliklerinin bulunduğunun kesinlikle ispatlandığını» bildiriyor.

Çin Halk Cumhuriyeti ve bütün ülkelerin Marksist-Leninistleri, Angola meselesinde her iki süper devlete karşı Angola halkının ve kurtuluş örgütlerinin birliğini savunuyorlar. Sovyetler Birliği, Çin'in bu tutumunu «gerici örgütleri desteklemek» olarak tahrif etmiş, Amerikan emperyalistleri de, kendi caniyane emellerini maskeleyebilmek için, Çin'in «FNLA'dan yana» gösterilmesi oyununa katılmışlardır. Ama güneş balçıkla sıvanamaz. Şimdi gelişen olaylar Angola'nın ve bütün Afrika halklarının iki süper devlete karşı birliği siyasetinin ne kadar haklı olduğunu ispatlamaktadır.

PORTEKİZ'DE SOSYAL-FAŞİSTLER BİR DARBE DAHA YEDİ

Sovyet sosyal-emperyalistleri, Portekiz'de gerileyen Amerikan emperyalizminin yerini alma çabalarında ağır bir darbe daha yediler. Geçtiğimiz hafta içinde, kunhalcileri destekleyen Lizbon bölgesi komutanı ve askeri güvenlik teşkilâtı başkanı Karvalho,' Devrim Konseyi tarafından görevinden alındı. Bunun üzerine Kunhal yanlısı paraşütçü birlikleri bir ayaklanma teşebbüsünde bulundular. Ancak destek toplayamayarak bastırıldılar.

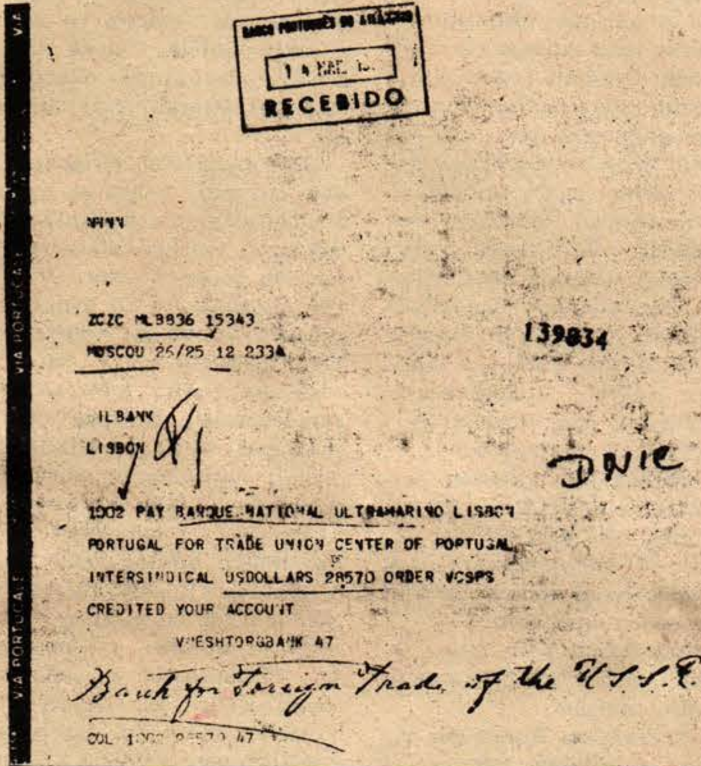
Gonçalves hükümetinin düşürülmesi ile ağır bir darbe yiyen Kunhalci revizyonistler, ordu ve devlet cihazı içindeki diğer mevzilerini korumaya çalışıyorlar. Sosyal-emperyalistler Portekiz cumhurbaşkanı Kosta Gomez'in Doğu Avrupa seyahati sırasında onu etkilemek için ellerinden geleni yaptılar. Öte yandan Troçkistlerin kurmaya giriştikleri «Birleşen Askerler Kazanacak» adlı teşkilatları içinde etkilerini arttıran revizyonistler» sosyal-faşist bir ayaklanmanın hazırlığını yapıyorlar. Bu hazırlık, K.G.B.'nın Portekiz'deki ajanları tarafından fiilen, ve Avrupa'daki hemen bütün Rus şirket ve bankaları tarafından paraca destekleniyor. Kunhalci revizyonistler, bir iç savaş çıkartmak tehdidini, Silahlı Kuvvetler Hareketine ve Devrim Konseyi'ne karşı şantaj yapmak, bazı «yatıştırıcı» unsurları tarafsızlaştırmak veya kendi yanlarına çekmek için de kullanıyorlar. Yaz aylarında Gonçalves'e karşı tavır almış olan subaylardan genel kurmay başkanı Fabio ile general Karvalho'yu bu şekilde tereddüde sevketmiş veya kendilerine çekmiş bulunuyorlar.

Öte yandan, iki süper devlete karşı çıkan ve Portekiz'in üçüncü dünya ile birleşmesini savunan Melo Antunes gurubu («Dokuzlar»), Kunhal taraftarlarını ordu ve devlet cihazı içinden bir bir atmaya devam ediyorlar. Kunhalciler bu tasfiyeleri önlemek için de iç savaş tehdidinden yararlanmaya çalışıyorlar.

Aslında bu teşebbüsler, gelecekteki daha büyük çatışmaları haber veriyor. Çünkü Kunhalciler, Portekiz'i sosyal-emperyalist efendilerine teslim edebilmek ve halkın başına çöreklenip sosyal-faşist bir saltanat sürebilmek için her çareye başvuruyorlar. Öte yandan Portekiz'de çok gerilemiş olan Amerikan emperyalistleri de, her yerde yaptıkları gibi revizyonistlerin yarattığı kargaşalık içinde tekrar toparlanmak istiyorlar. Ne varki, Portekiz halkının milli bağımsızlık ve devrim mücadelesi yükseliyor ve bu gelişme, gerek ABD işbirlikçilerini, gerekse Sovyet sosyal-emperyalizminin işbirlikçilerini geriletmeye devam ediyor.

Bu sayfada yayınladığımız bir belge, bu gelişmeler karşısında Portekiz Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in izlediği siyaseti ortaya koymaktadır.

SOSYAL-EMPERYALİSTLER PORTEKİZ'DEKİ İŞBİRLİKÇİLERİNİ NASIL BESLİYORLAR?

VIA PORTUGAL

RECEBIDO

ZCZC ML3836 15343

MOSCOU 26/25 12 2334

139834

ILBANK

LISBON

DNIC

1002 PAY BANQUE NATIONAL ULTRAMARINO LISBON

PORTUGAL FOR TRADE UNION CENTER OF PORTUGAL

INTERSINDICAL USDOLLARS 28570 ORDER VCSPS

CREDITED YOUR ACCOUNT

VNESHTORGBANK 47

Bank for Foreign Trade of the U.S.S.R.

Yukarıda görülen belge, bir para havalesidir. Moskova'daki **VREŞTORGBANK (SSCB Dış Ticaret Bankası), BANK NASYONAL ULTRAMARİNO LİZBON'a (Lizbon Denizaşırı Milli Bankası), 28 570 dolar (yaklaşık yarım milyon lira) havale ediyor ve bu paranın, «Portekiz Sendika Merkezi Entersendikal'a» ödenmesini istiyor. Bilindiği gibi «Entersendikal», Kunhalci revizyonistlerin Portekiz işçi sınıfına çeşitli tertiplerle «tek sendika» olarak kabul ettirmeye çalıştıkları örgüttür.**

Brejnev Pinoşe'ye silah satıyor

Ünlü Fransız mizah dergisi «Le Canard Enchainé» (Zincirli Ördek), 15 Ekim tarihli sayısında, **Sovyetler Birliği'nin Şili'deki faşist Pinoşe diktatörlüğüne bir miktar T-54 tankı sattığını açıklamıştır.** Derginin bu açıklaması, Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileriyle arasındaki menfaat çelişmelerini «anti-faşizm» maskesi altında gizleyen sosyal-emperyalistlerin sahtekârlığını gözler önüne sermiştir. Bunun üzerine küplere binen Sovyet revizyonistleri, Fransız hükümetinden, «Zincirli Ördek» dergisinin **bu gibi haberler yayınlamasının önlenmesini** talep etmişlerdir. Sosyal-faşistlerin Moskova'da oturdukları yerden Fransız basınına sansür uygulamaya kalkmaları, ilginç bir durum yaratmıştır. Çünkü bilindiği gibi, anti-faşist bir dergi olan «Zincirli Ördek», geçmiş yıllarda Fransız tekelci burjuvazisine, hükümetin yozlaşmasına ve faşist baskılara karşı çeşitli kaynaklardan gizli bilgi edinerek yaptığı yayınlar yüzünden, defalarca Fransız hükümetinin baskılarına hedef olmuş, hatta bir seferinde dergiyi çıkaranlar, Fransız polisini bürolarına gizli mikrofonlar yerleştirirken suçüstü yakalamışlardı.

Ama Sovyet revizyonistlerinin kopardığı yaygara boşa çıkmıştır. «Zincirli Ördek» dergisi, 22 Ekim tarihli sayısında, Sovyet «İzvestiya» gazetesinin telaşlı küfürlerine cevap vermiş ve bu tank satışı olayı hakkında ayrıntılı bilgiler sunmuştur. Derginin bildirdiğine göre:

Sovyetler Birliği, T-54 tanklarını, Şili'ye tanesi 50 milyon eski Fransız frangı üzerinden, ya da tanesi 5 milyon Belçika frangı üzerinden satmıştır. Satış işlemi, Bulgar KANTEKS dış ticaret şirketi aracılığıyla gerçekleştirilmiştir. Tanklar, Şili'ye yollanmak üzere Yugoslavya'nın Rijeka limanından şileplere yüklenmiştir.

Gene «Zincirli Ördek» dergisinin bu münasebetle hatırlattığına göre:

Sovyetler Birliği faşist diktatörlüklere daha önce de silah satmıştır. Örneğin Sovyet hükümeti, Portekiz'deki eski faşist Kaytano diktatörlüğüne de silah satmış, bu satış Çekoslavak Omnipol şirketi aracılığıyla gerçekleştirilmiş, bu silahlar Angola, Mozambik ve Gine-Bissau'da milli kurtuluş hareketlerine karşı kullanılmıştı.

Kunhalci Naziler silahsızlandırılmalı ve hapse atılmalıdır!

Portekiz Komünist Partisi (Marksist-Leninist) in, Lizbon'da 9 Kasım 1975 günü yapılan gösteriye ilişkin olarak aynı gün yayınladığı bildirinin tam metni.

Portekiz Komünist Partisi (Marksist-Leninist), demokratik ve anti-hegemonyacı güçlerin 9 Kasım günü yaptıkları büyük birleşik gösteriye katılmıştır. Bu mitingin amacı, Altıncı Hükümetin, Kunhalci sosyal-faşistlerin şantaj ve gerici iç savaş siyasetlerine son vermeyi amaçlayan tedbirlerini desteklemekti. [1]

Bu gösteri sırasında PKP (M-L) Portekiz halkına zamanımızın Hitler'i olan Brejnev'in ve vatan satıcısı Kunhal'in kuklalarını teşhir etmiştir. Pinheiro de Azevedeo'nun konuşmasının sonunda, Partimizin militanları milli bağımsızlığımızın bu yeminli düşmanlarının kuklalarını ateşe vermişler, böylece yeni Hitler Brejnev'e ve onun işbirlikçisi Kunhal'e hangi muamelenin yapılması gerektiğini, ülkemizi Rus sosyal-emperyalizminin pençesine teslim etmek için tertipler peşinde koşanlara hangi muamelenin yapılması gerektiğini göstermişlerdir.

Silahlı Kuvvetler içinde, Tek Askeri Cephe'nin kurulmasına doğru ilerleyen anti-faşist ve anti-sosyal-faşist güçlerin gelişmesini durduramayan Kunhalci revizyonist sosyal-faşistler, bütün Nazi teröristleri gibi, Komünistlere ve halk kitlelerine karşı provokasyonlara girişmektedirler.

K.G.B. tarafından hazırlanmış olan bir eylemi uygulayan bir sosyal-faşist provokatör, göstericilerin arasına sızmış ve tam efendileri Brejnev ile Kunhal'in kuklaları yanmaya başladığı sırada, bir göz yaşartıcı bomba patlatarak sağa sola ateş etmeye başlamıştır.

Miting, güya Askeri Polisin «koruması» altında yapılıyordu. Bu Askeri Polis, Kunhal'in uşağı olan, 1000 tane G-3 tüfeğinin çalınmasında parmağı olan Binbaşı Tome'nin Askeri Polisidir, daima sosyal-faşizmin yanında yer almış olan bir birliktir. Bu Askeri Polisin hiç bir şeyi korumaması, sosyal-faşist provokatörleri takip etmemesi, üstelik göstericilere ateş açması, kolay anlaşılır olaylardır.

Demokrasi ve milli bağımsızlık mücadelesinin bir parçası olarak yapılan bir gösteriyi «korumak» görevinin, yabancı bir devletin ajanlarının hizmetindeki bir askeri birliğe verilmiş olmasını, PKP (M-L) şiddetle mahkûm eder.

Sosyal-faşistler, el bombaları atmak ve sağa sola ateş etmekle, Portekiz halkını gerici iç savaş çıkarmak şantajı yoluyla yıldırmaya çalışıyorlar. Bu durum karşısında Portekiz halkı, binlerce göstericiyle birlikte şu sözleri haykırmalıdır: «Sosyal-faşizmle uzlaşıcılık olamaz!», «Fabiao, Otelo Karavalho, Rosa, Kontreiras, Devrim Konseyinden atılsınlar!»

Altıncı Hükümet eğer gerçekten bir demokrasi ve milli bağımsızlık siyaseti izlemek istiyorsa, sosyal-faşizmle uzlaşan her türlü tutuma derhal son vermeli, ilk iş olarak bizzat hükümetin içindeki sosyal-faşistleri atmalıdır.

---

1 PKP (M-L)'nin Uluslararası Haber Bülteni yazı kurulunun notu: PKP (M-L), mitinge şu sloganlarla katılmıştır: Ne Kunhal, ne Kaytano; Kahrolsun sosyal-faşizm; Sosyal-faşistler devlet cihazından, gazetelerden, radyodan, televizyondan atılsın; Sosyal-faşistleri silahsızlandıralım; Cesaret «Dokuzlu» yoldaşlar! Tek Askeri Cephe, ileri!; Ne Kissinger, ne Brejnev, Milli Bağımsızlık! Brejnev ve Kunhal, çekin ellerinizi Angola'dan; PİDE'ye; (eski faşist polis teşkilatı) ve sosyal-faşistlere aynı muamele yapılsın!

FABRİKADAN KÖYDEN

• SEYDİŞEHİR'DE FAŞİSTLER POLİSİN DESTEĞİNDE İŞÇİLERE SALDIRDILAR

Seydişehir Aliminyum Tesislerinde çalışan işçiler, polis ve faşistlerin saldırısına uğramaktadır. Son olarak işçilerin kaldığı yatakhaneler, faşistler tarafından basılmış ve uykularından kaldırılan işçilere zorla faşist marşlar söyletilmek istenmiştir. Marşları söylemeyi reddeden ve bilmeyen işçiler kıyasıya dövülmüşlerdir.

Polis, faşistlerin saldırısına karşı hiç bir şey yapmamakta ve çıkan en ufak bir olayda işçiler suçlu gibi gösterilmek istenmekte, gözaltına alınıp dövülmektedirler.

• ISPARTA BELEDİYE İŞÇİLERİ ANLATIYOR

Isparta Belediye'sinde yıllarca köle gibi çalıştırıldık. Ne sendikamız ne de iş güvenliğimiz yoktu. Bu yetmezmiş gibi sırtımıza bir de angarya yükleniyordu. Bir kaç arkadaş sendika kurmak için teşebbüse geçtiler. Bu arada baskılar daha da arttı, arkadaşlarımızı dövmeye ve tehdit etmeye başladılar. Sonunda Genel-İş Sendikasına üye olduk.

BİZ İŞÇİLER SABIRLI İNSANLARIZDIR

Haklarımızın verilmemesi karşısında sendika yöneticileri kararlı bir tutum almadı. Bu durum tabii ki, patronun işine yaradı. Toplu sözleşme ile aldığımız haklarımız da verilmedi. Patron bizi bölmek için kendi denetiminde Belİş adında bir sendika kurdu ve işçileri bu sendikaya üye olmaya zorladı. Baskılara da yanamayan bir kaç arkadaşımız Bel-İş'e üye oldular.

Belediye aylarca aylıklarımızı ödemedi. Eylül ayında işten atılan 16 arkadaşımızın geri alınması ve ödenmeyen aylıklarımızın verilmesi için direnişe başladık. Direniş sonunda aylıklarımız ödendi fa kat baskılar da arttı. Toplu sözleşmedeki hükümlerin çiğnenmesi üzerine grev kararı aldık. Belediye grev «kanunsuzdur» diyerek mahkemeye başvurdu. Hakimler mahkemeyi uzattılar, sonunda da patronların lehine karar aldılar.

Patron 80 arkadaşımızı daha işten çıkardı. Bunun üzerine tekrar direnişe geçtik. Direnişimizi dağıtmak için öğle vakti polis geldi ve dağılmamızı söyledi. Biz «haklarımızı alıncaya kadar burada direneceğiz» dedik. Bunun üzerine polisler saldırdılar ve bir kaç arkadaşımızı yakalayıp götürmek istediler. Arkadaşlarımızı vermedik. Bizim direnmemiz üzerine orta lık harp meydanına döndü. Ailelerimiz bize cesaret verdiler, polise karşı bizimle bir likte mücadele ettiler. Onlar bizden daha cesur çıktı. Polisi püskürttük. Sonra olay yerine cemselerle jandarma ve asker getirdiler. Askerler karşımızda saf oldular. Biz onlara, «biz düşman mıyız, çekin silahınızı çekin bizi is terseniz» diye bağırdık. Askerler başlarını eğdiler. Ne de olsa onların babası da işçi köylüydü. Vali, emniyet müdürü ve alay komutanı da geldiler. Bizim dağılmamızı istediler. Belediye reisi yerin de yokmuş, hacca gidecekmiş. Hey gidi dünya! 80 işçiyi aç ve açıkta bırak, son ra da kendini temize çıkarmak için hacca git! Hiç onun hacılığı kabul olur mu? En kısa zamanda atılan arkadaşlarımızın geri alınmasını sağlayacaklarını söylediler. Aldırmazsak gelin bizim daireleri basın, o zaman istediğinizi yapın dediler. İnanmadık ama ordan ayrıldık. Biz işçiler sabırlı insanlarızdır. Eğer arkadaşlarımız alınmazsa tekrar direneceğimizi ve olmazsa Ankara'ya kadar yürüyeceğimizi söyledik.

PATRONLARIN BİR ELİNDE EKMEK BİR ELİNDE KAMÇI

Vali, Emniyet Müdürü ve Alay Komutanı o gün ve gece toplantı yaptılar. Sonunda işten atılan arkadaşlarımız geri alınmadığı gibi, bize de sendikadan çıkmamız için baskı yapmaya başladılar. O zaman hatamızın direniş yerini terketmek olduğunu anladık. Ölecektik yine de direnişi terk etmeyecektik. Patron ve uşakları önce bize kamçıyı vurdular geri tepti. Sonra diğer ellerindeki ekmeği uzattılar. Bazı arkadaşlar bu oyuna geldiler. Bu bize ders olsun. Patronların bir elinde kamçı, bir elinde ekmek vardır. Bazan kamçıyla, o tutmazsa ekmek vererek bizi çalıştırırlar.

YÜRÜYÜŞ VE MİTİNGİMİZ ENGELLENDİ

80 arkadaşın işten atılması ve baskıları protesto etmek için yürüyüş yapmaya karar verdik. Yürüyüş için bir dilekçe verdik, ama yürüyüşe halkın katılmasına izin vermeyeceklerini söyleyerek dilekçemizi kabul etmediler. Bizi halktan ve devrimcilerden koparıp kolayca yutmak istiyorlardı. Bunun üzerine, biz mitingi şimdilik erteledik.

Biz bilmezmiyiz, diğer işçilerin, Isparta halkının, köylülerinin desteği olmadan mücadelemiz başarıya ulaşamaz. Biz polisin ve patronların oyununa gelmeyecek, bir liğimizi daha da sağlamlaştıracağız.

• MUT'DA YURTSEVERLERE BASKI

Mersin'in Mut ilçesinin yurtsever ve ilerici halkının örgütlenmesini önlemeye çalışan faşistler ve gericiler bas kılarını arttırmaktadırlar. Başta komiser olmak üzere polisler, öğrencileri ve yurtseverleri tehdit etmekte, küfür etmektedirler. Hiç bir gerekçe göstermeden, tenha yerlerde gördükleri devrimcileri karakola çekmekte ve dövmektedirler.

Geçenlerde de Ahmet Yeşildağ adında bir lise öğrencisi, hiç bir gerekçe gösterilmeden komiser tarafından zorla bir arabaya bindirilerek karakola götürülmüş, üstü aranarak fena halde dövülmüş tür. Öğrencinin babası komiseri mahkemeye vermiş, fakat hiç bir netice alamamıştır. Daha sonra Ahmet Küçük, Abdullah Karaer ve Salim Akça da karakola çekilerek dövülmüşlerdir.

Mut Töb-Der yöneticileri, düzenledikleri Halk Ozanları gecesinden sonra ozanlarla birlikte tutuklanmışlar ve bir hafta Adana'da gözaltında tu tulmuşlardır.

Polis teşkilatı Ülkü-Bir ve MHP örgütleriyle işbirliği yapmakta, bunu saklamaya bile lüzum görmemektedir.

• ODTÜ'DE YAPILAN ÖĞRENCİ TEMSİLCİLİĞİ SEÇİMLERİNİ DEVRİMCİLER KAZANDI

Orta Doğu Teknik Üniversitesinde yapılan öğrenci temsilciliği seçimlerini ODTÜ-DER kazanmıştır. ODTÜ-DER, geçen yıl başlayıp 6 ay süren boykota önderlik etmiş ve bütün öğrençilerin devrimci birliğini sağlamıştır. Boykotun taleplerinden bir tanesi de öğrenci temsilcilerinin se çilmesiydi. Direnişleri sonunda bu hakkı elde eden öğren ciler, üniversite yönetimine katılmanın ilk adımını atmış lardır. Boykot sırasında öğrencilerin birliğini temsil eden ODTÜ-DER'i tanımayan rektör ve okul Mütevelli Heyeti, devrimcilerin bu başarısından sonra derneği tanımak zorunda kalmıştır.

Öğrenci temsilciliği seçimlerine, bütün devrimciler ODTÜ - DER çatısı altında birleşerek katılmıştır. TİP ve CHP Gençlik Kolları ise ayrı bir grup kurarak aday çıkarmışlardır. TİP' revizyonistlerinin tezgahladığı bu grup öğrenci temsilciliklerinden sadece 16'sını alabilmiştir. Bu da TİP revizyonistlerinin gençlik içinde ne kadar tecrit olduklarını göster miştir.

ODTÜ - DER, seçimlerden sonra yaptığı açıklamada şöy le demektedir:

«Seçimlerde ODTÜ - DER'i tasfiye etmeye çalışan sade ce rektörlük değildir. Karar-

• DİRENEN ŞAHSUVAR İŞÇİLERİ DİYOR Kİ: «PATRONLARIN ARDINDA EMPERYALİST GÜÇLER VAR»

Topkapı Maltepe'deki Şahsuvar kilit fabrikasında çalışan 54 işçi işten atılmıştır. İşçilerin işten atılmasının tek nedeni Sendika temsilcilerini seçmek istemeleriydi. Bu istek sendikayı ve patronu çok kızdırdı. Sendikaya dilekçe götüren işçiler patron ve adamları tarafından dövülüp işten atıldılar. Bu kanunsuzluğu protesto etmek ve arkadaşların geri alınması için Şahsuvar fabrikası işçileri direnişe geçmişlerdir. Şahsuvar fabrikası işçileri, mücadelelerini duyurmak için yayınladıkları bildiride şöyle diyorlar:

«Şahsuvar'da, yıllardan beri patron ve adamlarının baskısı altında köle gibi çalıştık.

«İş güvenliğimiz yok! Patron istediği işçiyi her an tazminat vermeden atabiliyor.

«Sigortamız yok! Yazın alınan çocuklar 300 liraya çalıştırılır, atılırlar.

«İş kazaları kimimizin gözünü, kimimizin elini sakat bıraktı. Tedbir yok. Üstelik kaza olunca işten atılırız. Küfür, hakaret, kadın işçilere patron köpeklerinin sarkıntılık etmesi günlük olaylardandır. On yıllık işçi, asgari ücret alıyor.

«Burada sarı Metal-İş sendikası var. Bu anlattığımız zulüm ve zorbalığı patronla beraber yürütüyor. Sarı sendika Metal-İş, bizi her defasında patrona satıyor.

«Biz bütün bunları değiştirelim dedik. Dedik ve hepimiz atıldık. İhbarsız ve tazminatsız atıldık. Üstelik patron bir arkadaşımızı adamlarına yakalatarak bizzat dövdü.

«Biz gücümüzü birliğimizden alıyoruz. Şahsuvar işçileri olarak yalnız değiliz. Tüm işçi sınıfı, emekçi halktan yana olan herkes bizimle. Onların arkasında ise bir avuç sömürücü ve zalim, emperyalist işbirlikçisi güçler var.

«Bütün yurtta halk zalim sömürücülerin zulmüne karşı mücadele ediyor. Şahsuvar işçileri olarak bizim mücadelemiz de, bütün halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır.»

Şahsuvar işçileri kış kıyamet demeyip nöbet tutuyor ve direniş yerinden ayrılmıyorlar. Mücadelenin en önünde kadın işçiler yer alıyor. 17 yıllık bir kadın işçi «bunların sonlarını getirmek için kolları sıvadığımı söylüyor. İşçiler direnişin başından beri devrimci kuruluşlar ve diğer fabrikaların işçileri ile dayanışma içindeler.

lı direniş sırasında ortalarda gözükmeyen ve haklı direnişimizi faşizm, anarşizm olarak suçlayan bir grup da seçimlere ODTÜ - DER'in karşısında «Demokrasi için Güç birliği» adı altında katıldılar. TİP ve CHP Gençlik Kollarından oluşan bu grup ile ODTÜ - DER içersinde birleşen devrimcilerin katıldıkları seçim sonuçları, örgütlü mücadeleyi savunan devrimcilerin kesin zaferini göstermektedir. Kesinleşen sonuçlara göre, ODTÜ - DER adaylarının 65 temsilci çıkarmalarına karşılık, TİP ve CHP Gençlik Kollarının oluşturduğu «Demokrasi için Güçbirliği» grubu yalnız 16 temsilci çıkarabilmişlerdir.»

BESNİ ÖĞRETMEN LİSESİ ÖĞRENCİLERİ YÜRÜYÜŞ YAPTILAR

Besni Öğretmen Lisesi öğrencileri, öğretmen olma haklarının geri verilmesi için bir protesto yürüyüşü yapmışlardır. Yürüyüş faşist kaymakam ve polis tarafından dağıtılmak istenmiş fakat buna rağmen öğrenciler ve onları destekleyen halk yürüyüşü sürdürmüşlerdir. Besnili öğrenciler «Besni ağaları polise ve jandarmaya, biz ise halkımıza güveniyoruz. Faşizm bizim mücadelemizi durduramaz» demektedirler.

• AKÇADAĞ ÖĞRETMEN OKULUNDA FAŞİST İDARENİN BASKILARI SÜRÜYOR

Akçadağ Öğretmen Okulu öğrencileri üzerinde faşist baskılar arttırılmaktadır. Son olarak müzik öğretmeni ders de mehter marşını çalmış ve öğrencilerin «bunun dersin konusu olmadığını söylemesi» üzerine, öğrencileri idareye şikâyet etmiştir. Öğrencilerin hepsi idareye çağırılmış ve teker teker dövülmüşlerdir.

Okuldaki faşist baskıları ve idarenin bozukluğunu protesto etmek amacıyla öğrenciler boykota başlamışlardır. Boykotu kırmak için faşistler, polis ve jandarma, öğrencilere saldırmış ve dipçikleyerek okuldan çıkarmak istemişlerdir.

Öğrencilerden bazıları göz altına alınmış, ve idarenin hazırladığı, altında «Kahrolsun Faşistler, Kahrolsun Türkiye, Yaşasın Rusya» yazan ifadeler imzalatılmak istenmiştir. Öğrenciler bunu imzalamayı reddetmişler ve kendi yazdıkları «Kahrolsun Faşistler, Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye» sloganıyla biten ifadeleri imzalamışlardır.

• FAŞİSTLER KASIMPAŞA HALK DAYANIŞMA BİRLİĞİNE BOMBA KOYDULAR

21 Kasım Cuma günü sabah saat 3.00'de faşistler Kasımpaşa Halk Dayanışma Birliği'ne bomba koymuşlardır. Faşistler derneğin üst katında ve bitişiğinde oturan ailelerin de hayatlarını hiçe saymışlardır. Patlama sırasında içerde olan üyelerden biri yaralanmış, derneğin ve çevredeki evlerin camları kırılmıştır. Patlamadan hemen sonra gelen polis, dernekteki 5 üyeyi önce karakola, sonra da 1. Şubeye götürmüştür. Üyeler, «bombayı kendilerinin attığını» söyleyen ifadeleri imzalamaya zorlanmışlardır. Dernek üyeleri bunu kabul etmedikleri için polis tarafından dövülmüşlerdir.

Bomba olayından önce, derneğin 50 metre ilerisinde bulunan MHP Beyoğlu ilçesine mensup faşistler, derneğe üç kere gelmişler üyeleri tehdit etmişlerdi. Son olarak da «tarafsız olduğunu söyleyen bir kişi ile «derneği bombalayacaklarına» dair haber göndermişlerdi. Bütün bunlara rağmen polis derneğin devrimciler tarafından bombalandığı yalanını yaymaya çalışmıştır.

ALMANYA'DA TUTUKLU BULUNAN TÜRKİYELİ YURTSEVERLERE HÜRRİYET!

Almanya'da tutuklu bulunan Türkiyeli Yurtseverlerin mücadelesini «cürüm» ve yurtdışındaki Türkiyelilerin anti-faşist, anti-emperyalist birliği olan Yurtsever Birleşik Cepheyi de «cürüm örgütü» olarak göstermeye çalışan faşist hakim Somoskeoy, bu iddiasını ispatlayamamıştır. Somoskeoy, şimdi de hürriyet mücadelesini «kanunsuzluk» gibi göstermeye çalışmaktadır.

Yurtsever Birleşik Cephenin bir sabotaj örgütü olduğu iddiası suya düşünce, hakim şimdi de Türkiyeli yurtseverlerin pasaportlarının tahrif edildiği iddiasını ortaya atmıştır. Bunu ispatlamak için konsolosluktan bir memur da çağırmıştır. Hakim bu iddiasını «Faşizme Karşı Korunma Tedbirleri» ile ilgili bir yazıya dayandırmaya çalışmıştır. Hakim Somoskeoy bu yazıyı bir «belge» olarak okumuş ve Türkiyeli yurtseverlerin de bu belgede anlatıldığı gibi pasaportlarını tahrif ettiklerini iddia etmiştir. Fakat bu iddiasını da ispatlayamamıştır.

Türkiyeli yurtseverler Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun, Hatice Yurttaş'ın serbest bırakılmaları amacıyla açmış olduğumuz kampanya için bu hafta 2010 imza gelmiştir. İmza kampanyasına Av. Kemal Burkay, Av. Orhan I. Kök, Teoman Erel (Gazeteci), Av. Niyazi Ağırnaslı. Mustafa Ekmekçi (gazeteci), Timur Selçuk (müzisyen), Fikret Otyam (gazeteci) Engin Cenkçi (gazeteci), Ahmet Kahraman (gazeteci), Yalçın Doğan (gazateci), Prof. Mümtaz Soysal, Av. Halit Çelenk, Dr. Turhan Temuçin, Fehmi Işıklar (sendikacı), Arif Merdol (İnşaat Mühendisleri Odası Başkanı), Uğur Akıcıer (Teknik Ormancılar Derneği Genel Başkanı), Ahmet Kaya (Mem-Der Genel Başkanı), Uğur Mumcu (gazeteci), Erkan Yücel (tiyatro sanatçısı), Ö. Faruk Ciravoğlu (Toprak-İş Sendikası Ankara Temsilcisi), Mahmut Uyanık (CHP Diyarbakır Milletvekili), Armağan Anar (TUMAD-DER Başkanı) da katılmışlardır.

Almanya'da tutuklu bulunan Türkiyelilerle dayanışma ve yardım için TUMAD-DER'e (Tutuklu ve Mahkumlarla Dayanışma Derneği) bağlı bir komite kurulmuştur. Komite, Türkiye'li yurtseverlere yardım için çalışacak ve kanunsuz bir şekilde tutuklu bulunmalarını tüm kamuoyuna duyuracaktır. Türkiyeli yurtseverlere hürriyet talebiyle topladığınız imzaları, tutuklulara yardım için toplanan bağışları komiteye yollayabilirsiniz.

Komitenin adresi:

P. K. 12 Emirgan — İstanbul

• KAN AĞLIYOR ULUKIŞLA ARDINDAN

Bundan bir süre önce devrimci arkadaşımız İsmet Yücel'in faşist sürüleri tarafından pusuya düşürülerek şehit edildiği haberini vermiştik.

Faşist saldırganların arkadaşımız İSMET YÜCEL'i kalleşçe öldürmesini ve yapılan cenaze törenini Ulukışla devrimcileri şöyle anlatıyorlar:

Devrimci arkadaşlarımızdan Kolsuz Köylüsü Şöför İsmet Yücel faşistler tarafından tuzağa düşürülerek öldürüldü. Ulukışla'da çok sevilen, örnek bir insan ve devrimci olan İsmet'in cenazesi kaldırılırken 4000'e yakın bir kalabalık Niğde, Ulukışla ve Kolsuz Köyünde yürüdü. Bilhassa Ulukışla'da yapılan yürüyüşte, faşistler kaçacak delik aradılar. Sığındıkları ülkü ocaklarının camları yere indirildi.

Devrimci arkadaşımız İsmet Yücel'in cenazesi şanına lâyik bir şekilde kaldırıldı.

«Ulukışla yolu kana boyandı
Faşist kurşunları
cana dayandı.

İsmet Yücel öldü silahı kaldı.

türküsü Ulukışlalıların dilinden düşmüyor. Bir arkadaşımız da İsmet Yücel üstüne şiir yazdı. Töb-Der Ulukışla şubesi İsmet için bir köşe hazırladı. Kardeşi Metin, O'nun ölümünü devrimci bir soğukkanlılıkla karşıladı ve ondan boşalan yeri devrimci arkadaşlarla birleşerek doldurmaya çalışıyor. Mücadelemizden çıkarılan dersler yolumuzda bizlere meşale oluyor. İki süper devlete ve onların işbirlikçilerine karşı daha da kararlı bir şekilde duruyoruz.

Başımız sağolsun.

ULUKIŞLA'LI DEVRİMCİLER

TASFİYECİLER ENTERNASYONAL BELGELERİNİ HALKTAN GİZLİYOR

• Belgeleri iade edin yayınlayalım. Veya siz yayınlayın, devrimciler yararlansın.

Yurt dışındaki devrimci arkadaşlarımız, 1972 yılında, Komünist Enternasyonalin on binlerce sayfa tutan yayınlarını ve tutanaklarını tarayarak Türkiye ile ilgili yazı ve belgeleri çıkardılar ve Türkçeye çevirdiler. Bu belgeler, Türkiye tarihinin açıklanmasında yararlanılacak eşsiz bir hazine değerindedir. Belgelerden elimizde olanları, Aydınlık ve Halkın Sesi'nin çeşitli sayılarında **«Tarihimizden»** ve **«Tarihten Ders»** başlıklı köşelerde yayınladık. Bütün devrimciler, Türkiye'nin ve devrimci proletarya hareketinin tarihinin açıklanmasında bu belgelerin büyük bir değer taşıdığını belirttiler ve belgeleri yayınlamaya devam etmemizi istediler. Aydınlık'ın bundan sonraki birkaç sayısında elimizde bulunan son belgeleri de yayınlayacağız.

Fakat belgelerin büyük bir bölümü yurt dışında tasfiyecilerin elinde bulunmaktadır. Federal Almanya polisinin MİT ile işbirliği halinde yaptığı tutuklamalar sonucu bazı devrimci arkadaşların hapse atılması üzerine, Enternasyonal belgeleri tasfiyeci unsurların elinde kalmıştır. Birçok defa kendilerine başvurduk ve büyük emek harcanarak ortaya çıkarılan bu belgelerin hiç olmazsa bir nüshasını iade etmelerini veya belgeleri yayınlamalarını istedik. Tasfiyeciler, belgeleri iade etmedikleri gibi, yayınlamıyorlar da. Böylece onlar, devrimcilerin ve tüm halkın tarihimizi aydınlatan bu belgelerden yararlanmasını önlemeye çalışıyorlar. Çünkü Enternasyonal belgeleri, Troçkist tasfiyeci fikirleri mahkum etmektedir. Tasfiyeciler, bütün sağcılar gibi gerçeklerin öğrenilmesinden korkuyorlar.

Belgelerin yeniden taranması, büyük emek gerektirdiği gibi, fotokopilerin alınması on bin liraya yakın masrafa yol açmaktadır. Ayrıca çevirilerin yapılması, tekrar uzun bir zaman alacaktır. Oysa bunların hiç birine gerek yoktur.

Polis tutuklamalarından yararlanarak, devrimci hareketin kütüphanelerine özel bir mülkiyet gibi el koyanlara ve halkın bu belgelerden yararlanmasını engelleyenlere bir defa daha şunu söylüyoruz!

1. Ya belgelerin hiç olmazsa bir nüshasını yayınlamamız için iade edin.

2. Veya bu belgeleri gizlemeyin ve yayınlayın. **Bütün devrimciler okusun ve yararlansın.**

AMERİKA'YA RUSYA'YA BOYUN EĞMEDİN

Faşist kovaladığın cephelerinden
Koşup seni görmeye geldim
Demet demet gül topladım yurdumdan
Elimle bir çelenk örmeye geldim

Faşizme karşı devrim yolundan
Kan ağlıyor Ulukışla ardından
Fikir arkadaşın yoldaşların yanından
Sana da bir yer vermeye geldim

İsmet öldü ardından fikirce Metin
Amerika'ya Rusya'ya boyun eğmedin
Kendini daima devrim eri bildin
Sana da bir tören yapmaya geldim

Devrim yapacağız ezeceğiz faşizmi
Bütün arkadaşların bunda kararlı
Devrim şehidi Kolsuz köyü kahramanı
Sana rahmet olsun, sen yerinde rahat uyu.

Abdurrahman Bilgin
terzi
Ulukışla - Niğde

LENİN'İN EMPERYALİZM KİTABINI OKURKEN

Emperyalist siyasete damgasını vuran iktisadi temel: TEKELCİLİK

Lenin, **Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması** adlı kitabını 1916 yılında, bütün şiddetiyle sürüp giden birinci emperyalist paylaşım savaşının proletarya devrimi şartlarını gitgide olgunlaştırdığı bir sırada, yani tam Ekim devriminin arifesinde yazdı. Bu kitapta Lenin, emperyalizmin özünü, belli başlı niteliklerini ve temel çelişmelerini tahlil etti. O sırada Kautski ve diğer İkinci Enternasyonal liderleri, emperyalizmi tesadüfi bir olgu, kapitalistlerin geçici bir siyaseti olarak göstermeye çalışıyorlardı. Bu oportünistler, işçi sınıfının emperyalizme karşı devrim bayrağını yükseltmekten vazgeçerek kapitalistleri «emperyalistliği bırakmaya» ikna etmesi gerektiğini iddia ediyorlardı. Gene bu oportünistler, emperyalizmin insanlığa barış getireceğini öne sürüyorlardı. Lenin bütün bu safsataları çürüttü. Emperyalizmin doğuş, gelişme ve kaçınılmaz çöküş kanunlarını, emperyalizm ile savaş ve emperyalizm ile devrim arasındaki ilişkileri açıkladı.

Aradan geçen 60 yılda meydana gelen büyük değişikliklere rağmen, **çağımızın niteliği değişmemiştir.** Çu en-lay'ın ÇKP 10. Kongresinde belirttiği gibi [1], **hâlâ emperyalizm ve proletarya devrimi çağında bulunuyoruz.** Bugün dünyada görülen büyük kargaşalık ve yeniden saflaşma, iki süper devletin hegemonyacılığı ve şiddetlenen rekabeti, üçüncü ve ikinci dünyanın süper devletlere karşı mücadelesi, **emperyalizmin temel çelişmelerinin doğurduğu** sonuçlardır.

Aradan geçen 60 yılda, emperyalizm konusunda ortaya atılan oportünist görüşlerin niteliği de pek değişmemiştir. Sovyet revizyonistleri ve işbirlikçilerinin, emperyalist faaliyetlerini «sosyalizm» diye tanıtabilmek için ileri **sürdükleri teoriler, özünde ikinci En**ternasyonal revizyonizminin tekrarından ibaretir. Lenin şöyle diyor: **«Mücadelenin BİÇİMLERİ, değişken, nisbeten özel ve geçici sebeplere bağlı olarak, sürekli bir şekilde değişebilir ve değişmektedir, ama sınıflar varoldukça mücadelenin ÖZÜ, sınıf MUHTEVASI kesinlikle değişemez.»**

Bu özü kavramak için emperyalizmin iktisadi temelini incelemeli, bu iktisadi temelin emperyalist siyaset ile ilişkisini ortaya çıkarmalıyız. Lenin, çarlık Rusyasında kanuni olarak yayınlanabilmesi, sansür edilmemesi için, «Emperyalizm» kitabında emperyalist siyasetin etraflı bir tahliline girmedi. Bu kitapta emperyalizmin iktisadi temelini incelemekle yetindi. Çeşitli oportunist ve revizyonist akımlar, bundan yararlanarak, Lenin'in teorisini ekonomist bir şekilde tahrif etmeye kalkışırlar. Bunlar emperyalizmi, emperyalizmin şu ya da bu iktisadi özelliğiyle, örneğin sermaye ihracıyla bir tutarlar. Veya bu iktisadi özelliklerden her hangi birinin sadece Lenin'in yaşadığı dönemde varolan bir şeklini, örneğin ÖZEL büyük şirketlerin varlığını, emperyalizmin kıstası sayarlar. Emperyalizmin iktisadi özellikleri, a) büyük şirketler... b) bankalar... c) sermaye ihracı... diye birbirinden kopuk bir şekilde sıralanmamalıdır. Emperyalizm meselesini kavramanın odak noktası, emperyalizmin iktisadi özelliklerini, aynı zamanda bu özelliklerle emperyalist siyaseti birbirine bağlayan **temel kanunların ortaya çıkarılmasıdır.**

TEKELCİLİK OLGUSUNU NASIL KAVRAMALIYIZ?

Lenin, emperyalizmin, **kapitalizmin zorunlu bir aşaması** olduğunu gösterdi. En kısa tanımıyla emperyalizm, **tekelci kapitalizmdir.** Bu kavram, sadece «büyük şirketlerin varlığı» demek değildir. **Tekelcilik,** kapitalist ekonominin çeşitli düzeylerinde kendini gösteren bir olgudur. Bir kapitalist ekonominin içinde tekelleşmenin ortaya çıkması, o ülkenin **uluslararası planda da bir tekel gibi** davranmasına yol açar. Büyük emperyalist ülkelerin **hegemonyacılığı,** büyük şirketlerin **tekelciliğinin uluslararası planda, daha yüksek bir düzeyde tekrarıdır.** Emperyalist ülkelerin bütün diğer faaliyetleri ve aralarındaki ilişkiler de, hep bu tekelcilik olgusundan kaynaklanır. Bunu kavrayabilmek için, **tekellerin ortaya çıkışını** kısaca özetleyelim.

Tekellerin ortaya çıkışı, **kapitalizm** şartlarında üretici güçlerin gelişimini düzenleyen objektif kanunların bir ürünüdür. Kapitalistler sürekli olarak kâr peşinde koşarlar. Kârlarını arttırabilmek için sermaye biriktirmeye, daha büyük çapta üretim yapmaya, birbirlerini yutmaya, birbirlerinin sermaye, makina, araç-gereçlerini vb. ele geçirmeye çalışırlar. Kapitalist rekabet içinde büyüğün küçüğü, kuvvetlinin zayıfı yutması, büyük işletmelerde emek üretkenliğinin daha yüksek ve sermaye birikiminin daha hızlı olması, sermayenin belli ellerde merkezileşmesine yol açar. Buhran dönemlerinde zayıf şirketlerin daha çabuk elenmesi, **bu süreci** hızlandırır. Zamanla gerek **üretici güçlerin** (işgücü, makinalar, ham madeler, enerji) **ve gerekse maddî üretimin gitgide daha büyük kısmı, büyük işletmelerde** yoğunlaşır. Aynı gelişme, bankalar içinde de cereyan eder. Büyük sanayinin artan kredi ihtiyaçları, bankaların önemini arttırır. Bir avuç büyük banka diğerlerini kendine bağlar ve kapitalist ekonominin tümünü kapsayan kredi ilişkilerini kendi hakimiyeti altına alır. Bu banka sermayesi sanayi sermayesi ile içiçe geçerek tek bir **mali sermaye zümresi** oluşturur. Bu durum, tekelleşmeyi daha da büyük boyutlara ulaştırır ve toplumun bütün iktisadi gücünün bir avuç büyük tekelin elinde toplanmasına yol açar.

REKABET İLE TEKELCİLİĞİN İÇİÇE GEÇMESİ

Tekellerin ortaya çıkmasıyla, çok sayıda ve az çok birbirine yakın güçteki işletmeler arasındaki serbest rekabet ilişkileri, yerini gitgide **tekelci ilişkilere** bırakır. Bu tekelci ilişkilerin **özelliği nedir?** Nisbeten küçük ve zayıf kapitalistlerin, onların elindeki sermaye parçalarının, **büyüklere bağımlı kılınmasıdır.** Bir avuç büyük **tekelin** diğerleri üzerindeki **tahakkümü** ve bu tahakkümü sürdürmenin vazgeçilmez aracı olarak **şiddet,** kapitalist gelişmenin en son aşamasının tipik ilişkileridir. Büyük tekeller diğer kapitalistlerin kârlarının bir kısmına el koyabilmek için, onların kredisini kesmek, fiyat kırmak, ham madde kaynaklarını kapatmak, iflasla tehdit etmek gibi usullere ya da devlet içindeki nüfuzlarından yararlanmaya başvururlar. Aynı zamanda işçi sınıfını ve diğer emekçi kitleleri de daha fazla ezer ve sömürürler. Lenin'in dediği gibi, **«... siyasi bakımdan emperyalizm, şiddete ve gericiliğe doğru genel bir gidişle belirlenir.»**

Bununla beraber tekelci hakimiyetin serbest rekabetin yerini alması, **her çeşit rekabeti ortadan kaldırmaz.** Rekabetin şekli ve kapsamı değişir. Bu sefer de ülkedeki **büyük tekeller, büyük mali gruplar arasında, daha** büyük çapta, daha derin ve daha yıkıcı bir rekabet varlığını sürdürür. Tekelciler, tabiatları icabı, belli bir anda kendi ellerinde olan sermaye, ham madde kaynakları, pazar alanlarıyla yetinmezler. Sürekli olarak **tam tekel** kurmaya çalışırlar ve bu amaçla ellerindeki iktisadi ve siyasi gücü, yalnız orta burjuvaziye ve halka karşı değil, **aynı zamanda birbirlerine karşı da kullanırlar.** Aralarındaki pazar ve fiyat anlaşmaları geçici, **birbirlerine karşı savaşmaları ise mutlaktır.** Lenin'ın belirttiği gibi, **«Emperyalizmin özünü meydana getiren, işte bu uzlaşmaz olguların, yani rekabet ile tekelciliğin birliğidir.»** («Parti Programının Gözden Geçirilmesine İlişkin Belgeler»)

ULUSLARARASI TEKELLER VE TEKELCİ ÜLKELER

Bu tahakküm ve şiddet ilişkileri, rekabet ile tekelcilik arasındaki bu birlik, yalnız belli bir kapitalist ülkenin iç pazarlarıyla sınırlı kalmaz. Milli sınırları aşarak bütün dünyaya yayılır. Meta ihracının yanısıra **sermaye ihracının gelişmesi ve ön plana çıkması,** gelişmiş kapitalist ülkelerin mali sermayesinin, milli sınırları aşan bir sömürü ağı kurmasının temelini teşkil eder. Bizzat bu sermaye ihracının gelişmesi, **«bir avuç tekelcinin, nüfusun kalan kısmı üzerinde uyguladığı baskının yüz kere daha ağır, daha elle tutulur, daha dayanılmaz hale gelmesiyle»** (Lenin) sıkı sıkıya bağlıdır. Çünkü bu şartlarda, bir yandan sanayi üretimi ve sermaye birikimi hızla artar. Öte yandan, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin emeğinin gitgide daha büyük bir kısmı bedeli ödenmeksizin gasbedilir. Sonuç olarak emekçiler yarattıkları zenginliğin gitgide daha küçük bir yüzdesini satın alabilirler. İç pazar ve iç yatırım alanları **nisbeten daralır.** İçerde yeterince kârlı yatırım alanları bulamayan büyük sermaye, daha kârlı yatırım alanlarına, işgücünün daha ucuz ve **yağmalanacak ham** madde kaynaklarının daha bol olduğu **başka ülkelere akmaya başlar.**

O ana kadar kendi ülkelerinin iç pazarını ve kaynaklarını tekellerine almış olan **büyük mali gruplar, şimdi** bütün dünyayı iktisadi bakımdan aralarında paylaşmaya **(tekellerine almaya) girişirler.** Başka ülkelere verilen **borçlar,** bu borçlar aracılığıyla elde edilen **imtiyazlar,** bu ülkelere yapılan dolaysız yatırımlar, gene bu ülkelerde kurulan banka ve şirket şubeleri, **bütün bir uluslararası mali sermaye ağını** oluştururlar. Rekabet ile tekelcilik, bu uluslararası mali sermayede de içiçedir. Çünkü bütün büyük uluslararası şirketler, zaman zaman aralarında anlaşsalar da, **tekelci nitelikleri icabı, tam tekel haline gelebilmek için** birbirlerine karşı mücadeleyi amansızca sürdürürler.

Dünyayı iktisadi nüfuz alanlarına bölmek ve birbirlerini yutmak için mücadele eden mali sermaye grupları, aslında kendi ülkelerinin hakim sınıfları durumundadırlar. Bunlar, dünyayı yağmalamak için giriştikleri mücadeleyi, emirleri altındaki devlet cihazlarından yararlanarak sürdürmeye koyulurlar. Bu ilişkiler bütünü içinde, **yeni bir tip tekelcilik** ortaya çıkar. Sermaye birikiminin dev boyutlara ulaştığı **«bir avuç zengin ülke»,** geri ülkeler karşısında tekeller durumundadırlar. Bir ülkenin içindeki tekellerin zayıf kapitalistlere ve halka uyguladıkları **tahakküm ve şiddet ilişkileri,** bu sefer bir avuç tekelci kapitalist ülke tarafından bütün dünyaya uygulanır [2]. Böylece **proletarya-burjuvazi** çelişmesinin yanısıra, gitgide şiddetlenen bir diger temel çelişme ortaya çıkar: **tekelci ülkeler ile sömürge ve yarı-sömürge ülkeler arasındaki kutuplaşma.** Gene bir ülke içindeki tekeller arasında hüküm süren, **rekabet ile tekelciliğin birliği,** bu sefer emperyalist ülkelerin kendi aralarında tekrarlanır: **paylaşılmış nüfuz alanlarını tekrar tekrar yeniden paylaşmaya kalkışmak** Bir ülke içindeki tekellerin **tam tekel** olma arzusundan doğan mücadeleler, uluslararası planda, büyük emperyalist devletlerin **dünyanın tek hakimi olma (hegemonya)** mücadelelerine dönüşür.

NOTLAR:

[1] Bkz. «Çin Komünist Partisi 10. Milli Kongresi Belgeleri», Aydınlık Yayınları, s. 24-27.

[2] Lenin'in bu tahlili, emperyalist ülkelerin tekelci burjuvazisiyle geri ülkelerin burjuvazisi arasındaki ilişkileri «eşit ortaklık ilişkileri» gibi gösteren; uluslararası kutuplaşmayı «uluslararası bütünleşme» gibi gösteren revizyonist ve Troçkist tezleri tamamen çürütmektedir.

«Emperyalizm» kitabının incelenmesine gelecek sayılarımızda ilhakçılık, sömürgecilik ve hegemonyacılık meseleleriyle devam edeceğiz.